

Mục Lục—Quyển 8 – Thơ Mặc Giang (từ bài 701 đến 800)

STT	Tựa đề	Trang
01.	Đừng gọi tôi là người tù !	03
02.	Quên cảnh ngục tù	03
03.	Mở cửa mà đi	04
04.	Ta không cần người nữa	05
05.	Tha thứ cho con	06
06.	Chờ anh bên khung sắt	06
07.	Gà trống nuôi con	07
08.	Mẹ ngồi chờ con	08
09.	Con xin hứa	09
10.	Tâm sự người tù	10
11.	Quê hương tình tự muôn đời	11
12.	Màn ảnh nhỏ, ta đi ...	11
13.	Tình tự nâng niu	13
14.	Vịnh nước non	14
15.	Con tạo khác gì tôi	14
16.	Chuyển trao từng thế hệ	15
17.	Biết người, biết ta	16
18.	Diêm phù treo ảo ảnh	17
19.	Giữa muôn ngàn sinh thể	18
20.	Quyền ban : Sống—Chết ?	19
21.	Hòa reo cùng vạn thể	20
22.	Chim khuyên cất cánh	21
23.	Xin chúc mừng xuân	22
24.	Tiếng lặng thính	23
25.	Thưa Mẹ, con đi	23
26.	Nhớ Mẫu Từ	24
27.	Vành tang cho Mẹ	25
28.	Mẹ đã đi rồi	26
29.	Từ tạ Mẹ Hiền	27
30.	Chận đầu con tạo	27
31.	Cát bụi lên ngôi	28
32.	Xin cảm ơn lòng	29
33.	Từ tạ Ôn Thầy	29
34.	Phật Pháp trường tồn	30
35.	Bóng Thầy vi tiêu niêm hoa	31
36.	Hình bóng tôn thờ	32
37.	Phát nguyện hồi hương	33
38.	Nửa vầng trăng	34
39.	Sao khác năm xưa	34
40.	Chiếc xe vô thường	35
41.	Hành trình 25 năm	36
42.	Hoa Đạo Pháp	37
43.	Kính mừng Khánh Tuế HTHT	37
44.	Mộng bình thường	39
45.	Cõi không trung vờn thế giới	39
46.	Đừng hỏi ngày mai	40
47.	Khách lữ hành	41
48.	Vạc rừng khua kẽ lá	42
49.	Ta nghe rồi em !	42

50. Em là ai ?	43
51. Bảo ngọc trên tay	44
52. Nét ngọc điểm hằng	45
53. Hoa lá đơm cành	45
54. Nỗi niềm còn đó	46
55. Nghe từ bản thể	47
56. Bay về tổ ấm	47
57. Tinh sâu vụn vỡ	48
58. Đường xưa lối cũ đi về	48
59. Còn đâu tuổi trẻ ngây thơ	49
60. Nụ cười	51
61. Mang lại niềm tin	51
62. Quê Hương đâu rồi !	51
63. Xây dựng Nhà Lam	52
64. Hãy trả lại tôi !	53
65. Bước chân không mỏi	54
66. Một lần ra đi	55
67. Ấp ủ niềm tin	55
68. Vỗ cánh mệnh mông	56
69. Đừng mê ngủ nữa	56
70. Xây dựng tình người	57
71. Hỏi ai mang nửa vàng trắng	57
72. Một chút lưu tình	58
73. Mảnh trăng treo	58
74. Vành trăng, treo dốc đá	59
75. Ca vang Đồi Thê Ký	60
76. Đưa em về quê cũ	61
77. Hoa Đàm reo nhân thế	62
78. Khép cửa Thiên Thu	63
79. Chính ta là Vũ Trụ	64
80. Khúc nhạc Thần Tiên	64
81. Em là Vũ Trụ Thần Tiên	65
82. Hành trình bất diệt	66
82. Tiếng khóc Nhiệm Màu	67
84. Khúc nhạc Tình Người	68
85. Cảm thương Sư Cô Trí Bửu	69
86. Sóng vỗ đôi bờ !	71
87. Màu Hoa trắng trắng phủ dày	72
88. Nâng vành tang trắng	73
89. Mẹ đi, lối cỏ hoa cài	74
90. Đóa Hoa Song Đường	75
91. Một Đóa Song Đường	76
92. Song Đường, một đóa không tên !	76
93. Bài ca hay nhất	77
94. Xin dành cho Cha Mẹ	78
95. Tiếng nói Không Cha !	79
96. Mẹ còn đây, mãi mãi !	80
97. Một mình chưa thỏa, là hai !	81
98. Những Lời Mẹ Thương !	81
99. Còn Mẹ là còn tất cả	82
100. Công Cha, một tiếng, một đời !	83

Đừng gọi tôi là người tù !

Đừng gọi tôi là người tù
Nhứt nhứt tại tù, tại ngoại thiên thu
Tôi đã mang cuộc sống âm u
Ai muốn bước đi vào ngõ tối

Một đã lỡ, sai đường lạc lối
Tháng năm dài, trăm đắng ngàn cay
Nào có nghĩa gì, xiềng xích chân tay
Tòa án lương tâm, từng đêm thồn thức

Đừng gọi tôi là người tù
Ai không muốn đời mình đẹp nhất
Ai không muốn đời mình đổi thay
Trong hoang vu, còn có gió ngàn bay
Sao cứ gọi tôi là người tù muôn thuở

Đất bụi bay, vẫn còn muốn thở
Đá trơ vơ, vẫn cảm niềm đau
Những ngày xưa, như nước chảy qua cầu
Cho tôi sống những ngày mai tươi sáng

Đừng gọi tôi là người tù !
Đừng gọi tôi là người tù !
Tiếng nói này,
Tiếng gọi này,
Đau khổ lắm người ơi !!!

11 giờ đêm 10-02-2007

Quên cảnh ngục tù !

Tiếng mặc cảm, cả cuộc đời khốn khổ
Tiếng xấu xa, cả cuộc sống thương đau
Đêm từng đêm, tôi thức trắng canh đầu
Tự chất vấn, tại sao làm như thế

Người bạn tù tôi, thường nghe nhau kể
Có người sa, nơi khói trắng thần tiên
Có người sa, nơi mua phấn bán hương
Làm anh chị, nơi xó hẻm góc đường
Làm đàn em, bị dụ dỗ lon ton
Hay đầu nậu, tham ô, tai to, mặt lớn

Một thuở tung hoành, ngàn đời nguy khốn
Một lúc làm mê, miệng thế cười chê
Chưa vào nhà tù, đã khổ trăm bề
Tiếng kêu xiêng xích, còn chi nói nữa

Người bạn tù ơi, thôi nhau đi nghe
Đời còn đó, ta lên xe chuyển hóa
Đời còn dài, ta cải hối ăn năn
Nhục nhã riêng mình, nhục nhã đến tổ tiên
Mở cửa ngục tù, hướng thiện hoàn lương
Quên cảnh ngục tù, về với yêu thương.

12 giờ đêm 10-02-2007

Mở cửa mà đi !

Tôi đã ở tù, khi còn trong bụng mẹ
Tôi đã ở tù, giữa hai nẻo tử sinh
Ba cõi trăm luân, đầy ải cực hình
Nào có nghĩa gì, nhà tù, nhà giam nhân thế !!!

Nếu con tạo còn bánh xe chuyển hóa
Thì đời tôi sẽ cải biến hoàn lương
Tôi sẽ bước đi trên vạn nẻo đường
Sầu hận chi, chỉ một lần lầm lỡ !!!

Trời đất mênh mông, tại sao không ở
Biển rộng sông dài, tại sao không đi
Bốn vách ngục tù, ngồi đó mà chi
Người bạn tù ơi, nghe lời tôi nói ???

Chiếc áo nhà tù, xem như một lần kỷ niệm
Ngày tháng nhà tù, xem như ngục thất trăm tư
Miếng cơm nhà tù, xem như của thế còn dư
Trao nhau nụ cười, mở cửa mà đi !!!
Trao nhau nụ cười, mở cửa mà đi !!!

12 giờ đêm 10-02-2007

Ta không cần người nữa !

Ngựa quen đường cũ, là con đường chi nhĩ !
Mà tại sao là câu tục ngữ muôn đời ?
Người bạn tù ơi, ngẫm nghĩ mà coi

Đề chiêm nghiệm, những gì là tốt xấu ???

Hồi đêm đen, những đêm dài có thâu
Là con người, ai chẳng thấm niêm đau
Mái tóc xanh đã bạc trắng đeo đầu
Nổi bức xúc nhũn mềm cơn động não

Thói hư, tật xấu, vô cùng thiện xảo
Phải thức tỉnh lòng, rung động tiếng chuông
Phải lắng lòng nghe, tiếng gọi thanh lương
Ta là con người,
chứ đâu phải là ngựa quen đường cũ !!!

Những đêm trong tù, nhiều đêm không ngủ
Ta đã nghe rồi, tiếng nói lương tâm
Trăng sáng ơi, trăng sáng ơi, đẹp lắm trăng rằm
Ta chờ em, ta chờ em, ánh trăng mười sáu

Ta nghe trái tim, nhiều lần rỉ máu
Ta xin chào mi, tan nát tâm can
Ngựa quen đường cũ, khép cửa buồng màn
Ta quyết xa lìa, không cần người nữa !
Ta quyết xa lìa, không cần người nữa !

01 giờ sáng 11-02-2007

Tha thứ cho con

Xin mẹ tha cho con, con đã làm mẹ khổ
Xin cha tha cho con, phải mang tiếng nhục nhằn
Con nằm đây, lịch gờ từng tờ, hôi cái ăn năn
Chưa sống nên người, đã làm con bất hiếu

Tiếng ơn cha, xin gởi trên đồi núi
Tiếng nghĩa mẹ, xin gởi dưới biển đông
Một ngày mai, con gắng sức ra công
Dù gian khó, không bao giờ than thở

Một lần này, ngàn lần con xin nhớ
Một lần này, vạn thuở con không quên
Đã làm khổ cha, khổ mẹ, khổ anh, khổ chị, khổ em
Một con sâu, cả nòi canh rẻ rúng

Đêm đêm, chắp tay khẩn nguyện
Ngày ngày, dãi mắt buồn trông
Nhìn qua cửa sắt dẫu lòng
Vùng đông, bình minh chờ sáng

Xin cha tha cho con
Xin mẹ tha cho con
Anh chị đừng buồn
Đừng trách nghe em
Xin chắp tay nguyện
Dù nát lòng son !!!

Mùng 7 Tết Đinh Hợi - 2007

Chờ anh bên khung sắt

Em bông con, chờ anh bên khung sắt
Vắt cái nghèo đựng trong túi thăm nuôi
Keo dăm bông, hộp muối sả, sần sùi
Nhà trông trái, chờ anh về đắp vá

Một mẹ mấy con, tháng ngày toi tả
Nước mắt đọng đây, từng bữa cơm canh
Con hỏi cha đâu, em nói vòng quanh
Cha con chưa về, bởi còn đêm tối

Đứa con lớn nhìn em khẽ hỏi
Hình như cha ở tù ở tù
Em bảo rằng, ở mật ở mù
Chớ tú tù gì, con đừng nói thế

Rồi đến ngày, tay bông tay bé
Vai đeo mang một túi thăm nuôi
Cửa sắt kia ren rét rợn người
Lịch sắp hết rồi, ngày mai lại sáng

Mẹ nuôi con, quên ngày quên tháng
Vợ trông chồng, nhớ phút nhớ giây
Mặt trời đông đã đổ về tây
Ba sáu lăm
Ba sáu lăm
Mấy lần rồi
Đã mòn chưa khung sắt !!!

Mông 7 Tết Đinh Hợi - 2007

Gà trống nuôi con

“Gà trống nuôi con”

“Gà trống nuôi con”

Khô nhất đời, gà trống nuôi con

Con khóc oe oe, không làm sao biết dỗ

Tay đàn ông, xách nồi, thay tả

Pha sữa con, nóng lạnh vô chừng

Cho con ăn, hả miệng, kêu ùm

Tập làm mẹ, xòe cánh kêu, cục ... cục ... tác

Gà trống nuôi con !

Khó hơn vượt ghềnh vượt thác

Gà trống nuôi con !

Khó hơn băng núi băng đèo

Anh buồn trông những vách đá cheo leo

Em hỏi em, chờ em về, tỏ ngộ

Anh ngoài này, mõi mòn vò võ

Em trong kia, thốn thức từng cơn

Tháng ngày qua, lòng dạ héo hon

Thời gian dài, đã mòn mi mắt

Em ơi em, thôi em đừng khóc !

Anh thay em, làm gà trống nuôi con !

Mông 7 Tết Đinh Hợi - 2007

Mẹ ngồi chờ con

Mẹ ngồi chờ con, chưa tới giờ mở cửa

Đưa mắt buồn trông, giọt lệ đắng lưng trông

Ngày xưa nuôi con, tay bế tay bồng

Dãi nắng dầm mưa, mong con khôn lớn

Khi dỗ khi dành, nhẹ lời nhỏ tiếng

Khi roi khi vọt, khe khẽ lòng đau

Lòng mẹ nuôi con, dai dẫu dãi dầu

Mong con khôn lớn, giữa trường đời muôn ngã

Ngày nay nuôi con, chắc chiu trong túi nhỏ

Hũ muối mè, hộp muối sả, dấm bông
Kem đánh răng, bàn chải, cục xà phòng
Dù có ra sao, cũng là con của mẹ

Mẹ ngồi chờ con, vắng vắng bên tai, miệng đời biếm nhẽ
Mẹ dẫu trong lòng, đâu dám kể con nghe
Lòng mẹ chín chiều, như sóng vỗ bờ đê
Dòng nước chảy xuôi, muôn ngàn đời vẫn thế

Mẹ ngồi chờ con, khung cửa vừa mới hé
Nhìn bóng dáng con, lòng đã ấm lên rồi
Con gắng giữ gìn, sức khỏe nghe con
Bóng tối đêm dài, mẹ mím lòng đau !!!

Mùng 7 Tết Đinh Hợi - 2007

Con xin hứa

Mẹ ơi mẹ, xin mẹ đừng khóc
Cha ơi cha, xin cha đừng đau
Nhìn mẹ khổ, con không chịu nổi đâu
Nhìn cha buồn, lòng con thêm tan nát

Con xin hứa, dù ngàn cân treo sợi tóc
Dù băng đời, đeo đá, đội sơn khê
Để đền ơn, công sinh dưỡng mẹ cha
Để chuộc lại những gì con đánh mất

Khi ngồi trong khung sắt
Với qui chế lao tù
Ì a, í a, í dẫu
Tiếng mẹ ru hời,
Í a, tiếng mẹ ru hời,
Đã mấy mùa thu

Khi ngồi trong khung sắt
Khi nuốt miếng cơm tù
Ì a, í a, í dẫu
Một ngày trong tù,
Í a, một ngày trong tù,
Là cả thiên thu

Xin mẹ đừng khóc nữa !

Xin cha đừng buồn đau !
Ngàn lần con xin hứa
Từ nay đến bạc đầu

À ơi, ới à,
Nước chảy qua cầu
Tháng ngày đau khổ, ới a
Như nước qua cầu, chảy đi !!!

Mông 7 Tết Đinh Hợi - 2007

Tâm sự người tù

Tiếng kiêng kêu : keng ! keng ! keng !
Lại thêm một ngày mới
Chấp tác, chấp hành, theo qui chế nhà lao
Lớn nhỏ, nữ nam, nhanh nhẩu, xôn xao
Tùng khu, từng phân, hòa nhau thao tác

Kia, tiếng hò, tiếng hát
Nọ, tiếng nói, tiếng cười
Thời khắc đi qua, quen thuộc quá đi thôi
Của những con người cùng chung mẫu số

Tiếng kiêng kêu : keng ! keng ! keng !
Lại một ngày đã hết
Cảnh nhà lao trông vắng vẻ, im lìm
Tiếng ngáy đủ chiều,
như những bản hòa tấu không tên
Những dàn nhạc lừng danh,
còn thiếu nhiều thanh âm như thế

Tôi gát tay nhìn qua khung cửa nhỏ
Trông xa mờ, đếm những ánh sao thưa
Nỗi niềm đau, ôi biết nói sao vừa
Một làm lỡ, biết bao nhiêu tan vỡ

Tiếng kiêng kêu : keng ! keng ! keng !
Lại thêm một ngày nữa
Tháng ngày qua đâu có những gì vui
Rồi một mai, ta sẽ bước ra ngoài

Giã từ nghe, chôn thâm u kinh dị

Ta xa em, như lên đò vĩ tuyến
Ta lia em, như thuyền vố xa bờ
Dù gặp nhau như giấc mộng trong mơ
Xin giã biệt, không quay về bên cũ.

Mùng 7 Tết Đinh Hợi - 2007

Quê hương tình tự muôn đời

Tiếng quê hương, trăm thương ngàn nhớ
Tiếng Lạc Hồng, muôn thuở không phai
Tiếng Việt Nam, gấm vóc hoa cài
Tiếng dân tộc, lung linh tình tự

Năm ngàn năm, trao nhau gìn giữ
Trái bao đời, kế thế dựng xây
Và truyền lưu đến tận ngàn sau
Mảnh dư đồ, non sông nước Việt

Đây, quê hương thấm thiết
Đây, tình quê đậm đà
Thái Bình bắc nhịp đi qua
Cửu Long chín khúc, Hồng Hà dậm soi
Đồng Nai, sóng vố ru hời
Trường Sơn áp ủ ngỏ lời Biên Đông

Bông lúa chín thơm thơm mùa mới
Cánh đồng vàng toa tỏa ngát hương
Tình quê reo khắp nẻo đường
Ta đi từng bước vương vương nỗi niềm
Quê hương một dải Ba Miền
Việt Nam sông núi, hồn thiêng muôn đời.

Tháng 2 – 2007

Màn ảnh nhỏ, ta đi !

Tháng 2 – 2007

Màn ảnh nhỏ, đưa ta đi khắp cùng trái đất
Ngồi một nơi, mà thấy cả năm châu, bốn biển hiện về
Đây phồn thịnh nên thơ
Kia rách nát nẻo nê
Đây dư dả phủ phê
Kia tận cùng lam lũ
Có những nơi, nhàn cư, vô tư lự
Có những nơi, èo uột, bới điều tàn
Mở mắt nhìn, không nổi tiếng than van
Cùng nheo nhóc một vùng soi hiu hắt
Nơi thì vật chất tràn trề, leo thang rẻ đất
Nơi thì đói khát bốc hơi, sỏi đá khô cày
Nơi thì cao ốc, cao tầng ngất ngưỡng vờn mây
Nơi thì vách lá, chòi tranh kêu gào tốc gió
Nghe con tim thì thăm nho nhỏ
Gõ từng cơn rung động tâm tư
Hành tinh xanh phân liệt thế ư
Xéo tang thương nát vành châu lục
Tiếng nhân sinh, khảm khúc trường ca ray rức
Tiếng tình người, khảm khúc trường thảm mệnh mang
Vậy mà còn đôi co, tranh chấp, dày xéo, tương tàn
Máu loang lổ trên những mảnh thân tan nát
Nơi thì hạn hán xơ xác
Nơi thì lũ lụt tràn bờ
Nơi thì cuộc sống đại khờ
Nơi thì dư thừa thác loạn
Nào động đất dập vùi khiếp đảm
Nào cháy rừng bão lửa đốt thiêu
Nào biển động ngất ngưỡng sóng triều
Thiên tai thi nhau tung hoành
Phô bày màn trời chiếu đất
Màn ảnh nhỏ ta đi,
Nữa, hay thôi, bấm “nút”
Tắt cho rồi, và ta nhắm mắt, nhũn như tương
Nhân gian khổ ải không lường
Phù sinh mấy độ, đoạn trường mấy khi
Ngẫm đời chẳng có nghĩa gì
Làm chi nhau được, biết chi thì làm
Ta bà khổ nhẫn sao kham !!!

Tình tự nâng niu

Tháng 3 – 2007

Quê hương tôi cần khô sỏi đá
Nóng oi bức trên đầu xanh lá mạ
Cháy điều tàn làm sạm lúa sữa non
Nên lớn lên, trông gai góc, cỗi còm
Thành một con người chai sần, răn rỏi

Đốt đèn mờ dưới mái tranh vũng tối
Mang ngu ngơ để đọc truyện thánh hiền
Mang cần cù để đập dũa truân chuyên
Nên vóc dáng, trông gian lao chịu đựng

Đất sỏi đá, từ bước đi chập chững
Nét tàn khô, dẫn lối nẻo vào ra
Thuở còn xanh đã ném vị trầm kha
Nên tuổi già, cội cần phơi gốc trắng

Mái tranh nghèo, sau hè rau đắng
Bên bờ ao, mấy ngọn rau cay
Con đường quê, đan kết cỏ may
Dòng sông nhỏ, lở bồi bến cát

Quê tôi đó vẫn hằn sâu xào xạc
Mảnh tình quê man mác vẫn còn đây
Dù làm gì và đến cuối cuộc đời
Vẫn ôm ấp và nâng niu mãi mãi.

Vịnh nước non

Tháng 3 – 2007

Tôi viết bài thơ vịnh nước non
Nước đi ra biển lại lên non
Non chờ góc núi reo hồn nước
Non nước muôn đời vẫn nước non

Bao năm, non nước chẳng hao mòn
Nay lở mai bồi nhuận sắt son
Mãi dũa đan thanh thêu gấm ngọc
Khi vuông khi méo lại khi tròn

Thời gian mưa nắng dẫu đi qua
Lối cũ đường xưa vẫn đậm đà
Tang hải thương điền treo tuế nguyệt
Rạc rào quốc quốc lại gia gia

Vật đổi sao dời dẫu đổi thay
Non xanh nước biếc chẳng lung lay
Một màu lòng lộng mệnh mộng ấy
Nước gối đầu non mây trắng bay

Con tạo khác gì tôi !

Tháng 3 – 2007

Gần cuối cuộc đời mà không có gì cả
Nhìn chung quanh vẫn trống rỗng mệnh mộng
Nắm đôi bàn tay, không vẫn hoàn không
Thuyền độc mộc, mỗi mái chèo phiêu bạt

Thân tàn tạ theo thời gian xô xác
Lực tiêu ma theo sức đẩy ly tâm
Đầu già nua trở hoa trắng lâm râm
Như cội cây sần sùi phô lão hóa

Mỗi một năm, trải phong trần mấy độ

Mấy mươi năm, dày cát bụi rong rêu
Biển nhấp nhô, bọt sóng đầy phập phều
Đập xơ xác bờ lau phơi cát trắng

Một ngày qua, cuộc đời thêm rút ngắn
Như chiếc xe cũ kỹ sắt rỉ hoen
Chạy không xong mà lết cũng tròng trành
Càng ì ạch càng rơ mòn rệu rã

Ba vạn sáu có nghĩa gì đâu tá
Như ngàn đời mộng mị thổi phù du
Bật tâm hơi và trả lại thiên thu
Bóng thời gian mịt mờ reo bụi gió

Và như thế, đời tôi như thế đó
Một nhân sinh phù phiếm giữa phù sinh
Đến và đi, rồi cũng chỉ một mình
Và con tạo khác gì tôi, hư huyền !!!

Chuyển trao từng thế hệ !

Tháng 3 – 2007

Tôi hỏi em,
Nghĩ gì chuyện của một thời quá khứ
Em nói rằng,
Chuyện người lớn, em không biết lắm đâu
Ai biết được khi nước đã chảy qua cầu
Nước chưa đến, còn không biết đường mà đỡ

Ngay người lớn, có khi quên khi nhớ
Có khi lầm, lẫn lộn trắng với đen
Có khi phết, có khi tẩy, bớt thêm
Nói như thật, khác nào mò kim đáy nước

Nào sông ngân, nào lại cầu ô thước
Nào nam tào, nào bắc đẩu, sao đêm
Chuyện đã qua, khung cửa đã buông rèm
Em biết được, để mèn phiêu lưu ký

Chỉ như thế, cũng đã nhiều ý vị
Mang thì mang, nhiều ít cũng đeo mang
Chứ làm sao biết được đồng tro tàn
Tìm vào đó, lửa đã lạnh tanh
Mà bụi mờ bay mù mịt

Em chỉ biết xót xa, nhìn rừng già chẳng chích
Còn chúng em, đan kéo giữa rừng non
Và em nghe những tiếng dế nỉ non
Reo réo rất những đêm khuya hoang lạnh

Dòng lịch sử như chiếc xe chuyên bánh
Lội và qua, cán tất cả trên đường
Dù dốc đèo, dù sỏi đá gập ghềnh
Nghe ken két nhiều vết đau, rên rỉ

Em nói sơ sơ, tôi cạn nguồn của ý
Xin chúc em cứ sống, cứ bước đi
Mỗi thời qua, dù lưu lại được gì
Cùng trân trọng, chuyển trao từng thế hệ.

Biết người, biết ta !

Tháng 3 – 2007

Đeo huyền hoặc leo lên đồi ảo vọng
Mang hảo huyền trèo trên đỉnh phiêu du
Nhặt lá vàng tan tác cuối mùa thu
Cuốn gió bay mịt mờ trong cát bụi

Núi kia bảo, ta là núi
Sông kia bảo, ta là sông
Tranh nhau, đoạt thế, tang bồng
Bọt bèo tan nát giữa dòng biển khơi
Vẽ tranh nhân ảnh mà chơi
Kìa trông vân cầu bao đời đã qua

Đừng nghĩ chôn ta bà
Muốn làm gì thì làm
Đừng nghĩ trong thiên hạ

Ta sống cứ riêng ta

Rừng non, còn có rừng già
Núi non, còn có núi già, phải không
Suối nhỏ, còn có dòng sông
Trường Sơn, còn có Biển Đông rạt rào

Ngồi trên đỉnh dốc cao
Nhìn sâu vào hố thẳm
Khi vắt vãnh lưng đèo
Mới thắm những chơi vơi

Trong đời, dễ biết chi đời
Sống sao cho phải, biết người biết ta.

Diêm phù treo ảo ảnh !

Tháng 3 – 2007

Thời gian vẫn lù lù lao tới
Thời khắc vẫn từng nhịp đi qua
Tuần tự, hững hờ, lặng lẽ, phôi pha
Và rơi rớt, dính dọc đường gió bụi

Mặt trời xuống, chúc đầu trên đỉnh núi
Hoàng hôn tàn, ngái ngủ bóng chiều hôm
Vạn vật đua nhau, tăng tốc, dập dồn
Thật hồi hã, kéo màn đêm khép lại

Tiếng xa đưa gọi hồn reo ếch nhái
Vọng đêm dài tê tử réo ếch ương
Vẳng tai nghe tiếng gõ của canh trường
Bình minh dậy, vừng đông dần ửng mộng

Rồi một ngày, lại một ngày, đang đến
Rồi một đêm, lại một đêm, đi qua
Thời gian ơi, có nghe tiếng của ta
Sao im bật giữa đỉnh đồi gió hú

Ta muốn ôm vũ trụ

Vo tròn trong bàn tay
Nắm lại không mấy may
Mở toang ra, trống rỗng

Nơi quán trọ, tấm thân ta bé bỏng
Giữa chơi vơi, thuyền độc mộc vô bờ
Và đời ta như trong mộng trong mơ
Vẽ bức tranh diêm phù treo ảo ảnh !!!

Giữa muôn ngàn sinh thể

Tháng 3 – 2007

Tôi bức ép tôi, ôm đầu, khua động não
Rơi ngất nghèo vào hố thẳm tàn khô
Rơi đấng cay vào tận đáy xác xơ
Để biết được tôi làm sao lúc đó

Ném tâm tư vào tuyệt đường, bỏ xó
Thả tâm hồn vào cuối đỉnh, chơi vơi
Lộn lẩn quay theo sóng cuốn trùng khơi
Dập tan tác trên bờ rêu độc đá

Hư vô lặng nhìn tôi, xa lạ
Vũ trụ lặng nhìn tôi, dửng dưng
Trời đất vẫn mệnh mang, vô chừng
Tôi bất động nhìn trống không, huyền ảo

Bỗng nghe tiếng lao chao bờ thạch thảo
Gió vô tình khua kẽ lá rung cây
Mỗi niềm riêng phủ kín một niềm tây
Tương có tương, mà dung, không có thể

Mỗi một vật dù lậu thô vi tế
Dù tương lân nhưng nhất nhất riêng mình
Và vô cùng giữa tụ tán phù sinh
Dù vũ trụ băng tiêu, ta không mất

Chiều buông xuống, hoàng hôn về giăng mắc
Đàn chim muông vỗ cánh vội bay mau

Tôi lan man rồi cất bước lên tàu
Và phiêu bạt giữa muôn ngàn sinh thể.

Quyền ban : sống - chết ???

Tháng 3 – 2007

Con người với con người
Dùng quyền gì để phán
Được sống hay phải chết ?

Pháp luật xưa nay, biết bao nhiêu tì vết
Mà pháp luật gì, cũng do con người đặt ra
Có tội bắt tội, không có kêu ca
Rồi tù, rồi giam, rồi lao, rồi ngục

Giữa sự sống, cái chết, không ai có quyền trao mức
Đừng mang danh pháp nước pháp quyền
Sống và chết của mỗi con người, tối thượng thiêng liêng
Ngay cả thần thánh, cũng không hề xúc phạm

Huống chi công lý, chống bởi bờ những lạm
Treo cán cân quyền lực, đỡ sai lầm
Tòa án nào bằng tòa án lương tâm
Và người phán trải từng cơn dẫn vật

Án tử hình, bao nhiêu quốc gia dứt sạch
Còn một số, lại ngả giá kì kèo
Đạo luật nào, cũng do con người cãi cộ leo neho
Vậy mà còn đập bàn ban sống chết

Không đề cập quốc thổ, quốc phong, quốc túy
Nhưng đề cập quyền sống, quyền tử, quyền sinh
Ngay hóa công nếu có, cũng khúm núm nghiêng mình
Thì con người chỉ có một quyền, là cùng nhau bảo vệ.

Hòa reo cùng vạn hữu

Tháng 3 – 2007

Mỗi sinh vật, tự sống giữa dòng chuyển hóa

Mỗi sinh vi, tự tồn giữa vạn hữu bao la
Chỉ tương duyên, cộng hưởng chút âm ba
Rồi tự quyết trên con đường sinh diệt

Dù trùng trùng, nhưng hình thù cá biệt
Dù hằng sa, nhưng vóc dáng riêng tư
Nếu mất một, không thiếu cũng không dư
Nếu thêm một, không thừa cũng không đủ

Cần chi thấu đến tận cùng vũ trụ
Chỉ nhìn qua trên trái đất này thôi
Là con người, ta chẳng giống mọi người
Là con vật, dù ngàn muôn cũng thế

Nên đi đâu, ta vẫn riêng một vẻ
Dù ở đâu, ta có cái của ta
Dù thả vào trong vũ trụ bao la
Hay nhét vào tò mò trong ngõ tối

Đâu có ngại gì vô cùng thế giới
Ta vẫn là ta, một thể riêng mình
Và làm sao mang được nét nguyên trinh
Để dạo khắp, hòa reo cùng vạn hữu.

Chim khuyên cất cánh

Tháng 3 – 2007

Em hãy dẫu nỗi niềm không thể nói
Chôn thật sâu tận hố thăm tâm hồn
Gỡ lạnh lùng trên cung bậc héo hon
Nghe âm điệu bản trường ca nhân thế

Em hãy vớt mảnh bọt bèo cửa bể
Và nhìn trông khi bọt nước vỡ tan
Và nhìn xa giữa sóng bạc mênh mang
Vẫn toi tấp âm ì thi nhau đẩy

Em hãy đứng đôi cao nghe gió núi
Có khác gì lạnh lẽo thổi giá băng

Đêm không trăng tìm đâu bóng chị hằng
Còn đâu nữa trăng vàng bên bờ suối

Em cứ nhỏ giọt thì thâm lệ tủi
Rơi tận cùng ngõ ngách nẻo thương đau
Em sẽ nghe niềm tê tử biển dâu
Mùi muối mặn chan đời xưa thống khổ

Nghe không em, hỡi người em bé nhỏ
Em lang thang đã từ độ luân hồi
Dù ra sao cũng chỉ mình em thôi
Nào có nghĩa vài bẽ bàng phù ảnh

Vành chim khuyên sẽ đưa em cất cánh
Lượn khung trời hòa lên tiếng hát ca
Em sẽ thương bóng dáng những ngày qua
Và sẽ nhớ những gì chưa đánh mất.

Xin chúc mừng xuân

Tháng 02 – 2007

Xuân chúc cho anh, cuộc sống an lành
Xuân chúc cho em, cuộc sống tươi xanh
Xin chúc hân hoan, vui cười gió nắng
Hoa nở trên cây, chim hót trên cành

Xin chúc mừng xuân, tươi thắm môi cười
Xin chúc mừng xuân, một cánh hoa tươi
Bốn mùa tương sinh, là hoa là lá
Xuân đến mừng xuân, người chúc cho người

Xuân hỡi là xuân, đến với mọi người
Mỗi năm một lần, xuân đến xuân đi
Xuân sắc, xuân hương, xuân nồng, xuân thắm
Xuân vẫn còn xuân, đừng nói nắng gì

Em chính là xuân, môi gấn hoa cười
Anh chính là xuân, đi khắp nơi nơi
Thăng tiến muôn phương, chinh trang mùa mới

Sức sống bừng sinh, xây đắp cuộc đời

Xuân cho dù chưa đến
Xuân cũng chẳng đi qua
Xuân chan hòa nhân thế
Xuân tươi thắm mọi nhà

Ai không chúc mừng xuân
Nụ hoa cười đây đó
Ai không chúc mừng xuân
Nụ hoa gấn mai vàng.

Tiếng lặng thinh

Tháng 3 – 2007

Cội già khơi động lõi thân cây
Rừng rẫy cành non đỡ nhánh gầy
Gởi chút tàn hơi lan nhựa sống
Chạy từ gốc rễ lá bay bay

Suối khô, ngưng đọng mạch từ lâu
Chợt khởi âm ba bắt nhịp đầu
Mạch nước cựa mình lay sóng nước
Nào hay dòng suối có khô đâu

Đàn không lên tiếng tưởng không đàn
Không tiếng nhưng đàn tự tiếng vang
Cô tịch cơ chừng không tiếng gảy
Không âm nhưng tiếng vẫn tơ đàn

Khởi động lên rồi tiếng lặng thinh
Ngàn xưa chiếc bóng gợn theo hình
Ngàn sau dấu tích còn lưu lại
Khi đã nghe rồi tiếng lặng thinh.

Thưa Mẹ, con đi ...

Tháng 3 – 2007

Ngày xưa tôi đi

Mẹ tiễn tôi lên đường
Em tôi buồn không nói
Tôi bước đi mà lòng nặng vương vương
Ngày xưa tôi đi
Mẹ nhìn tôi khẽ nói
Đi xa ráng học hỏi
Lâu lâu nhớ về thăm
Tôi đi,
Mẹ tôi chưa già lắm
Em tôi vẫn còn thơ
Ra đi, nhớ về thăm nhé, mẹ chờ !
Thề rồi, mười năm
Như một giấc mơ
Hai mươi năm, đã quá
Ba mươi năm, xa lắc xa lơ
Về thăm, gửi chôn mịt mờ
Tình quê, trôi tận cuối bờ cô liêu
Một thương, đã đến chín chiều
Ngàn thương, biết mấy chín chiều ruột đau
Một năm, đã thấy thịt thau
Ba mươi, nhân, cộng, biết màu gì đây !!!
Thế rồi mẹ tôi
Hoàng hôn ngủ sớm bờ tây
Hồn tôi gửi gió theo mây cuối trời
Chưa về, thôi đã hết lời
Có về, nắm mộ ru hời, khóc hương
Em tôi cũng quá nửa đường
Còn tôi tóc đã điểm sương úa màu
Nói gì mười năm,
Nói gì hai mươi năm, ba mươi năm
Không đông, mà rét căm căm
Không hạ, mà nắng chói chang, điêu tàn
Không thu, mà rụng lá vàng
Còn chi xuân nữa, muện màng, thế thôi
Ngày xưa tôi đi,
Ngày nay tôi đi,
Ngày mai tôi đi,
Tôi đi, đến cuối cuộc đời ...

Nhớ Mẫu Từ

Tháng 3 – 2007

Nếu ai hỏi trên đời này
Hình ảnh nào là hình ảnh đẹp nhất
Xin trả lời, đó là hình ảnh mẫu từ

Bao trùm vũ trụ, vẫn có chỗ, không dư
Khắp cả đất trời, vẫn tràn đầy, không thiếu

Nếu ai hỏi trên đời này
Tình thương nào là tình thương đẹp nhất
Xin trả lời, đó là tình thương mẹ hiền
Dịu hơn nét ngọc tay tiên
Đẹp hơn châu báu điểm huyền thiên thai
Tình thương dịu ngọt chảy dài
Mẹ hiền, như thể phương đài kết hoa

Nếu ai hỏi, trên đời này
Tình thương nào là tình thương đẹp nhất
Xin trả lời, đó là tình thương mẹ hiền
Chỉ cần tay mẹ dịu xoa
Niềm đau, gian khổ, chan hòa tiêu tan
Chỉ cần lời mẹ nhẹ nhàng
Niềm đau, đày đọa, bỏ ngang bên đường
Chỉ nhìn ánh mắt mẹ thương
Như reo khúc nhạc vương vương cầu kiều

Ngồi buồn, đếm bóng cô liêu
Lòng thương nhớ mẹ chín chiều ruột đau
Ruột đau, dù có úa màu
Đâu bằng hai tiếng, mẹ yêu, mất rồi.

Vành Tang Mẹ

Tháng 3 – 2007

Vành tang mẹ, là bầu trời sụp đổ
Vành tang mẹ, là vùng đất ngửa nghiêng
Còn đâu tiếng mẹ, thiêng liêng
Con đi tìm mẹ, giữa miền đơn côi
Còn đâu tiếng mẹ, mẹ ơi
Con đi tìm mẹ, xa xôi vọng về
Tử sinh, là một cơn mê
Tìm hình bóng mẹ, bốn bề biển khơi

Vành tang mẹ, ôi một vành tang trắng
Vành tang mẹ, ôi, trắng cả đời con
Mô côi, tìm nẻo mỗi mòn
Đơn côi, tìm chốn héo hon cuối đời
Tạ từ, tiếng nói không lời
Con đi tìm mẹ, chơi vơi vô thường
Tạ từ, một bến yêu thương

Con đi tìm mẹ, trên đường bơ vơ

Sống, là cõi có hình có tướng
Chết, là về vạ néo không không
Ai đem nước đổ về sông
Sông đi ra biển, biển trôi về nguồn
Còn đâu, hai chữ tròn vuông
Tròn còn không có, hỏi vuông làm gì
Vành tang mẹ, hỏi còn chi
Vành tang mẹ, hỏi còn gì, mẹ ơi !

Mẹ đã đi rồi

Tháng 3 – 2007

Ta nhớ câu, thất thập cổ lai hy
Mấy mươi năm, trong đời đâu có dễ
Nhưng thưa mẹ, dù trăm năm cũng thế
Hay ngàn năm, vẫn ảo ảnh phù vân
Diễm phúc nhất cuộc đời, là hai tiếng mẫu thân
Cao quý nhất cuộc đời, là hai tiếng mẫu từ
Thương yêu nhất cuộc đời, là hai tiếng mẹ thương
Nào có nghĩa gì đâu, kiếp người ba vạ sáu
Bóng chiều xuống, nhẹ rơi bên bờ giậu
Hoàng hôn về, nghiêng sóng vỗ mênh mang
Mây nước ơi, có nghe tiếng âm vang
Mẹ đi đâu, cuối phương trời miên viễn
Tắm thân mẹ, nằm yên, bất động
Cổ quan tài, vĩnh biệt ngàn thu
Đêm không trăng, mà, sao cũng mịt mù
Con tìm mẹ, như đom đóm bay, đi tìm ngõ tối
Mẹ đi đâu
Mẹ đi về đâu
Mẹ về một cõi nhiệm màu
Lòng con mới thấu sắc màu tang thương
Mẹ về một cõi mờ sương
Còn đâu mẹ hỏi, chiều vương nắng chiều
Mẹ về một cõi tịch liêu
Còn đâu hai tiếng : mẹ yêu, trong đời.

Từ Tạ Mẹ Hiền

Tháng 3 – 2007

Hình bóng mẹ lung linh, mờ hương khói
Con chấp tay, xin nói tiếng từ ly
Con chấp tay, xin nói tiếng biệt ly
Tim quặn thắt, rung rung, mờ mi mắt
Cầu xin mẹ, về cõi nhiệm màu muôn thuở
Còn riêng con, vành trăng phủ màu tang
Đàn cháu ngoan, nước mắt chảy hai hàng
Những người thân, một nỗi mệnh mang
Xin tiễn mẹ, trên chiếc xe vô thường miên viễn
Còn đâu nữa, đường mía lau thơm thơm dịu ngọt
Còn đâu nữa, xôi nếp một nhè nhẹ thanh thanh
Khói hương bay theo gió loanh quanh
Con chim nhỏ, gọi đàn vang mé núi
Tiếng mẹ ơi, ngập ngừng bên bờ suối
Tiếng mẹ ơi, đứt quãng bên từ ly
Vô thường, mẹ đã ra đi
Còn chi đâu nữa, sầu bi nghẹn lời
Vô thường, mẹ đã chơi vơi
Con xin ghi nhớ, trọn đời, mẹ thương
Tạ từ, hai tiếng mẹ thương
Tạ từ, hai tiếng, tình thương, mẫu từ
Chấp tay từ tạ mẹ hiền
Chấp tay từ tạ mẹ thương.

Chận đầu con tạo

Tháng 3 – 2007

Cõi trần gian hờ hững
Chốn nhân gian lững lờ
Nhìn trông con cóc khô
Thập thò trêu khỉ mốc
Ta nhắm mắt nằm nghe niệm cô độc
Thức đêm dài tỉnh mộng gọi đêm thâu
Ngắm hư vô mờ ảo gõ tinh cầu
Rờ ảnh tượng phù sinh trôi huyễn hóa
Rút trục xoắn để chận đầu con tạo
Ngưng con quay để tắt máy huyền cơ
Thử ra sao mà vẫn vũ mịt mờ
Đày vạn hữu trầm luân từ vô thi
Chỉ một kiếp biết bao nhiêu khổ lụy
Đến muôn đời đày ải thử sao ra
Hết ủa nhau đi đến bãi tha ma
Lại ủa nhau chúi đầu mà lộ diện
Dùng mạng sống đóng những phim bí hiểm

Dùng cuộc đời dựng những truyện trăm kha
Cho xác xơ tan tác cõi ta bà
Cứ đứng dựng, ngông cuồng quay tít mãi
Hãy chận đầu con tạo
Hãy tắt máy huyền cơ
Nhanh lên đi và xuất hiện bây giờ
Đừng ản mặt mà đọa đày nhân thế.

Cát bụi lên ngôi

Tháng 3 – 2007

Hai tay ôm lấy tầng không
Tâm tư gửi chốn mênh mộng chưa về
Leo đồi, mới thám sơn khê
Xuống sông, mới thám bốn bề biển khơi
Trường đời mấy nẻo chơi vơi
Dương gian mấy chốn rã rời hồn đau
Hèn chi tan tác bờ lau
Hèn chi xơ xác biển dâu bẽ bàng
Chưa qua đến cửa Đèo Ngang
Mà nghe nền cũ điêu tàn tịch dương
Chưa dừng bên bến Hiền Lương
Mà nghe tiếng quốc kêu sương đêm trường
Trăng mờ ngả bóng Sông Thương
Sao mờ nhấp nháy Sông Thương Sông Cầu
Lưa thưa mấy giọt mưa ngâu
Đeo trên đỉnh trắng bạc đầu gió bay
Vành khô ươn ướt cay cay
Vách rêu âm ỉm cho dày phong sương
Ngày chưa lên nắng tỏ tường
Đêm dài phủ xuống thê lương nữa rồi
Mịt mờ cát bụi lên ngôi.

Xin Cảm Ơn Lòng

Kính cảm ơn Nhà thơ Kiên Giang

Và Thi Nhóm Bèo Mây

Ngày 28-3-2007

Mặc Giang

Cảm ơn thi bá Kiên Giang
Có lòng nhắc gửi Mặc Giang góp phần
Bèo Mây phổ thị cao ngần

Còn tôi như thể phù vân cuối trời
Thơ tôi, cạn ý khô lời
Biển Đông bạc sóng, núi đồi bụi bay
Mắt mờ đã mỏi hai tay
Bút cùn mực cạn đọa đày trang thơ
Thơ tôi, phiêu bạt đại khờ
Khi trên chóp đỉnh khi bờ đại dương
Khi về cuối nẻo quê hương
Khi đi khắp chốn đau thương đốn hèn
Thơ tôi, tắt lửa lên đèn
Từ trong mảnh tối, vén rèm sao khuya
Nhìn trông tinh tú chia lia
Nhìn trông đoàn đoàn tình kia nổi này
Cảm ơn Thi Nhóm Bèo Mây
Có lòng như thế, tôi đây quý rồi
Tiếc rằng trời đất xa xôi
Hẹn nhau một thoáng trong đời, thế thôi.

Từ Tạ Ôn Thầy

Tháng 3 – 2007

Thầy là sứ giả Như Lai
Thầy mang hành trạng Như Lai
Nơi Thầy đến, gọi là trụ xứ
Nơi Thầy đi, gọi là về chốn nhà xưa
Cõi vô thường, rày đây mai đó
Cõi chơn thường, tánh thể thường chơn
Thầy ra đi, chúng con thương nhớ
Đi tìm Thầy, có có không không
Sông kia, nào phải dòng sông
Núi kia, nào phải tượng đồng sơn khê
Đi đi, mà chẳng có về
Biển khơi, mà chẳng bốn bề biển khơi
Chân dung Thầy, trang nghiêm nơi bàn Tổ
Hình ảnh Thầy, vắng bóng chốn già lam
Lòng chúng con còn nhung nhớ miên man
Thường, vô thường, cõi phiêu bồng mấy nẻo
Vàng trắng tàn, nghiêng nghiêng bên bờ suối
Đêm xa mờ, le lói ánh sao thưa
Trời không mưa, mà sao giọt nhỏ mưa
Con không khóc, mà sao nhòa mi mắt
Tình Thầy trò, rẽ đôi bờ thi thiết
Sắc với không, lia hai ngã cách xa
Đâu là chơn đế
Đâu là tục đế

Tánh là như thế
Tướng là như thế
Bào ảnh mịt mờ
Vạn hữu trùng ba
Chúng con xin chấp tay
Từ tạ, nhớ ơn Thầy.

Phật Pháp trường tồn

Tháng 3 – 2007

Nhớ ngàn xưa Đức Phật hoàng dương
Kể thế truyền Tổ Tổ Tông Tông
Đạo Từ Bi nơi nơi bừng sáng
Đến ngàn sau, mạng mạch tuôn dòng

Lời của Thầy, như pháp âm triều sóng
Lời của Thầy, như pháp cổ ngân vang
Cho chúng con hòa reo ánh đạo vàng
Đem đuốc tuệ, rạng soi muôn đường tăm tối

Xe tam thừa lồng lộng
Thuyền bát nhã thênh thang
Gieo khắp lòng nhân thế
Hòa vui ánh đạo vàng

Biển thệ từ bi lớn
Biển tuệ trí rộng sâu
Cho chúng sanh thoát khổ
Hòa vang ánh đạo màu.

Cuộc đời Thầy, là đồi cao núi cả
Hành trạng Thầy, là biển thệ đại dương
Cho chúng con, lên đường tứ thánh
Đi khắp bốn phương, đưa mọi người về bến thanh lương

Hình ảnh Thầy, là cây cao bóng mát
Phong cách Thầy, là tùng bách từ nghiêm
Cho chúng con, tựa nương qui hướng
Đi khắp năm châu, cho nhân gian, thấm nhuần đạo thiêng.

Bóng Thầy, vi tiểu niêm hoa !

Tháng 3 – 2007

Hôm nay về dưới mái chùa
Cổng tam quan rộng mở

Chúng con nhìn chữ tam vô
Chấp tay thâm niệm Nam Mô
Tìm hình bóng Thầy, cỡi chơn thường đầu đó
Nhìn quanh sân chùa, rồi nhìn ra đầu ngõ
Nhìn bốn hàng hiên, rồi đến áng hương thờ
Chúng con tìm Thầy, như đi tìm giấc mơ
Cỡi thường chơn, mắt trần làm sao thấy

Nhớ ngày nào Thầy dạy : Thấy, không thấy
Nhớ ngày nào Thầy dạy : Tiếng vô thanh
Bóng còn mơ, làm sao thấy được hình
Chơn không nhận, làm sao tìm vô tướng

Đâu là con đường bất nhị
Một không phải là một, hai không phải là hai
Có nghe không tiếng vỗ bàn tay
Chợt bừng tỉnh, đi tìm trong chữ nhất

Nhất không phải là nhất
Như chẳng phải là như
Trên tòa cao, Đức Từ Phụ mỉm cười
Cầm trên tay, niêm hoa vi tiếu

Con chấp tay, quì dưới Phật đài
Tìm hình bóng Thầy, niêm hoa vi tiếu
Con chấp tay, thấp nén hương trầm
Tìm hình bóng Thầy, vi tiếu niêm hoa.

Hình bóng tôn thờ

Tháng 3 – 2007

Chúng con xin nhớ ơn Thầy
Dạy con từ lúc sơ cơ
Tập sống cuộc đời tỉnh thức
Khuyên răn từ đó đến giờ

Thầy là biển thệ thâm sâu
Dạy con ánh đạo nhiệm mầu
Bước đi trên đường giải thoát
Người người đón ngọc minh châu

Khoác lên mảnh áo nâu sồng
Kệ kinh sớm tối chiều hôm
Đêm ngày sáu thời chung sống
An vui thanh thoát tâm hồn

Thầy là núi cả non cao
Nhà xưa mở cửa ra vào
Chúng con nguyện theo chí hướng
Xa lìa nghiệp cảnh trần lao

Thầy là bóng cả tình thương
Dạy con đạo lý chơn thường
Bước đi trên đường Tứ Thánh
Đưa người về bến thanh lương

Cuộc đời quán trọ hư vô
Tử sinh dù có mấy bờ
Ngàn trùng dù xa mấy nẻo
Chúng con mãi mãi tôn thờ.

Phát nguyện Hồi Hướng

Xưng dương Chư Phật
Đại giác nhiệm màu
Xưng dương Bồ Tát
Biển thệ thâm sâu
Xưng tán Thánh Tăng
Suối nguồn vạn hạnh
Nguyện khắp hồi hướng
Pháp giới chúng sanh
Mười phương ba cõi
Phàm Thánh đồng về
Đạo lý huyền vi
Từ bi thâm nhuận
Phật nhật tăng huy
Pháp luân thường chuyển
Pháp thân bất diệt
Phật pháp trường tồn
Nhất niệm, vô ngôn
Dung thông tam thế
Lậu thô vi tế

Tình dữ vô tình
Trí giác quang minh
Đông đăng hoa tạng
Đáo đầu bỉ ngạn
Vô lượng pháp môn
Vũ trụ càn khôn
Hóa đài lân thể
Năm châu bốn bể
Bảo sở hoàn nguyên
Đông hóa hữu duyên
Đông thành Phật Đạo.

Nửa Vàng Trắng

Đêm 06-06-07

Đời tôi mang nửa vàng trắng
Để tôi sánh bước điem Hằng rong chơi
Đã mang từ thuở chào đời
Như hình với bóng, không rời phút giây
Nửa vàng son thắm đong đầy
Nửa vàng áp ủ niềm tây ửng hồng
Đêm trăng dạo gót bờ sông
Chị Hằng giỡn sóng bênh bồng ra khơi
Vi vu gió gọi không lời
Nao nao nước chảy buông lời giữa dòng
Sông dài biển rộng nhớ trông
Núi cao rừng thẳm chờ mong trăng về
Nước lên vỗ nhịp ven đê
Nước ròng hồi vọng ước thề mai sau
Dừng chân đôi ngả bên cầu
Chị Hằng tiếc nuối, canh thâu chưa tàn
Nửa vàng chị giữ trên ngàn
Nửa vàng tôi giữ trên đàng tôi đi
Nét son mím nụ thắm thì
Nguyên trình dấu ngọc diệu kỳ ai hay !!!

Sao khác năm xưa

Tháng 4 – 2007

*Viết trên chuyến bay dự hội,
nhưng tới nay 09-6-07 mới đánh máy,*

*cảm nghĩ không khí Đại Hội Kỳ 3
của GHHN Úc Châu (11,12,13-4-2007)*

Hỏi, năm này sao khác năm xưa
Bóng thời gian chuyển biến chưa vừa
Sỏi đá, bào mòn phơi bụi gió
Đất trời, còn đổi nắng thay mưa

Hỏi, năm này sao khác năm xưa
Có lạ không, hỏi thế, dư thừa
Mỗi phút giây, trùng trùng biến động
Cây lá còn ru gió đong đưa

Hỏi, năm này sao khác năm xưa
Mỗi một năm còn có bốn mùa
Tháng ngày qua, trăng tròn trăng khuyết
Thức đêm dài, góp nhật sao thưa

Sống năm này, ta nhớ năm xưa
Những ngày qua, trở lại, nằm mơ
Những ngày mai, xa vời, chưa đến
Ta riêng ta, nào khác bao giờ

Ta đứng lại bên bờ
Nhìn dòng sông nước chảy
Nước bênh bồng trôi nổi
Giọt nước nào, từ thuở ban sơ !

Ta nhìn lại hôm nay
Chiều tàn trôi bóng xế
Đua nhau về dĩ vãng
Hỏi năm nào, là lúc năm xưa !!!

Chuyến xe vô thường

Tháng 4 – 2007

Xe vô thường chạy trên đường chuyển hóa
Chuyên chở người nhân thế cõi phù sinh
Đẩy và đưa, xây xát mọi bóng hình
Thành, trụ, hoại, kéo về không, hư huyền

Xe vô thường không bao giờ dừng chuyển
Khách lữ hành xuôi ngược cửa vào ra
Cuộc tử sinh thống thiết nổi ta bà

Còn vay trả biết bao nhiêu nghiệt ngã

Vẽ châu ngọc treo đầu sương ngọn cỏ
Dệt diễm huyền vắt bóng gió trắng sao
Hạn hán lâu, lát phát ngọn mưa rào
Làm khô cứng tính thạch nham nhân ngã

Ai cũng nói cuộc đời này là giả
Rồi một mai nhắm mắt, sẽ buông tay
Khi nào buông, thì lúc đó hãn hay
Chưa hắt hơi, vẫn kéo trì, thúc thủ

Xe vô thường, hụ lên rồi, hót hỡi
Mắt trợn tròn, miệng há hốc mở ra
Nghĩa địa kia, thêm một nắm mồ ma
Người đưa tiễn, trầm ngâm trong giây lát

Rồi tiếp tục cuộc hồng trần tan tác
Phóng lao mình tàn tạ nẻo trầm luân
Hỡi hư vinh, đeo nghiệp dĩ vào thân
Lại trách cứ kiếp nhân sinh khốn khổ !!!

Hành trình 25 năm

Tháng 4 – 2007

Hai mươi lăm năm, kiến lập đạo tràng
Hai mươi lăm năm, đánh đổi làm than
Nước muôn sông trôi về hạnh nguyện
Nguyện nhân gian thấm nhuần đạo vàng

Hai mươi lăm năm, tâm lực vô nghi
Hai mươi lăm năm, xây đạo từ bi
Nước cam lồ, cảnh dương, pháp nhũ
Đạo nhiệm mầu đại lộ ta đi

Trên báo Phật ân, dưới hoàng dương tế độ
Trên cầu Phật thừa, dưới cứu khổ hàm linh
Bao công khó, gian nan mới có
Bao tấm lòng, góp sức mới nên

Độc lộ di hành, cuộc hành trình khách lữ
Lục độ vạn hạnh, là sứ giả Như Lai
Cõi phù sinh, vào ra ba cõi
Thức tỉnh lòng, tự kỷ, là ai

Hai mươi lăm năm, mang kiếp tha phương
Hai mươi lăm năm, biết mấy đoạn trường
Góp bàn tay, nâng niu tình tự
Quyết một lòng, Đạo Pháp – Quê Hương

Hai mươi lăm năm, một mái quê nhà
Hai mươi lăm năm, chưa thỏa lòng ta
Vi Đạo Pháp, tâm nguyện dẫn bước
Vi Quê Hương, tâm nguyện thiết tha.

Hoa Đạo Pháp

Tháng 4 – 2007

Hoa chân lý ngát hương trên nền cờ ngũ sắc
Hoa từ bi thấm nhuần trên sáu nẻo ba đường
Đưa muôn loài tắm mát trong dòng nước thanh lương
Xóa tan đi những phiêu trầm kết từ vô thi

Từ đầu ghềnh, chặn nguồn cơn của ý
Cuối vực sâu, dứt phiền não trần sa
Mọi lưu xuất, đều là lá là hoa
Ưu đàm tỏa, ngát ba ngàn thế giới

Chúng sanh khổ, bởi lầm mê, lạc lối
Chúng sanh đau, bởi quên mất linh tri
Ngọn hải đăng, soi biên đực, hồi quy
Bát nhã reo, bước lên thuyền, bĩ nạn

Xóa màn đêm, ánh vầng đông tỏa rạng
Xóa vô minh, ngọc sáng chiếu minh châu
Hồi nhân sinh, cùng nhau bước qua cầu
Đường thánh đức, ta về chân thiện mỹ

Hoa ưu bát, ngát hương vườn chân lý
Hoa từ bi, thấm nhuần khắp muôn phương
Hồi nhân sinh, mau cất bước lên đường
Chấp tay nguyện, Đạo Vàng tươi sáng mãi.

Kính Mừng Khánh Tuế Bát Thập
Đại lão Hòa Thượng thượng Huyền hạ Tôn
(Tổ chức tại Bảo Vương tự, 10am-02pm Chủ Nhật 10-06-2007)

Tám mươi đại thọ trong trần thế
Thất thập quá thời cổ lai hy
Huyền, liễu tam thừa, chơn tánh thể
Tôn, thâm diệu pháp, lý vô nghi

Đồng ầu xuất gia, ngồi xứ Quảng
Một đời phụng sự, nghiệp Như Lai
Đạo Pháp, bao thời lâm pháp nạn
Dân tộc, bao phen vương ách tai
Tám mươi năm, độc thọ, vẫn miệt mài
Cả một đời, đơn hành, không mệt mỏi
Nhớ ngày nào, xa mái chùa quê, lặn lội
Vào Sài Thành, phố phường đô hội, tiếp tay
Tánh trực cương, tâm trung nghĩa, giải bày
Đạo như thể, quốc như gia, ý chỉ
Tù, đã nếm những bạo tàn, xiềng gông, lao lý
Tội, nói đi, tội yêu đạo, yêu nước, yêu dân
Quốc gia hưng vong, lịch sử 2000 năm, Phật Giáo dự phần
Thành bại nhục vinh, Phật Giáo với Dân Tộc, đan thanh nước Việt
Kiến nghĩa bất vi, vô dũng tiết
Vô tâm vô quý, hổ vô tâm
Trên rừng hoang, một đóa ưu đàm
Cây cỏ dại, thơm hương cát đá
Bảo Vương thị kim cương bảo tọa
Pháp Vương thị pháp thể Huyền Tôn
Đệ tử, môn đồ, pháp quyến, mới gọi tông môn !
Đạt lý vô ngã chơn thường, là gì cho biết ?
Sáng lập Phật Giáo Thống Nhất Úc Châu, chỉ là tiểu tiết
Chứng minh Giáo Hội Thống Nhất Hải Ngoại, chỉ là nhiệm phần
Thấu tam đồ, bát nạn, mới đáng lượng phân
Thâm tam tạng, pháp trần, mới là chơn thể
Chư Phật thị hiện giảng thần, cũng chỉ có thể
Chư Tổ chân tích trùng quang, cũng chỉ vậy thôi
Đó mới là đạo giải thoát, cứu đời
Đó mới là đạo từ bi, độ thế
Không câu chấp ô dù lễ mễ
Không nại hà bào ảnh hư danh
Kìa trông mây trắng trời xanh
Kìa trông cam lộ reo nhành thanh lương
Kìa trông trăng tỏa đêm trường
Phù vân ngả bóng vô thường ai hay
Khi sinh, cũng chỉ trắng tay
Tám mươi, cũng chỉ mây may, có gì
Thành quách, lâu đài, trêu ánh nguyệt
Núi cao, biển cả, cợt thâm u
Huyền Tôn, đại khánh, ngôn bất tuyệt
Bảo Vương, tam thể, ấn thiên thu.

*Kính mừng Ngày Đại Khánh của Trường Lão
Hậu bối Thích Nhật Tân
Viết 8pm và đánh máy xong 9pm Thứ Sáu 08-06-2007
tại tiểu tự Pháp Quang.*

Mộng Bình Thường

Tháng 6 – 2007

Cho tôi mang mộng bình thường

Không cao không vọng trên đường nhân gian
Cho tôi cuộc sống bình an
Không chao không động muôn ngàn lợi danh
Kìa trông gió thoảng hương lành
Con chim nhỏ reo cành thùy dương
Nhục vinh chi lắm đoạn trường
Khổ đau chi lắm, tư lờng hồn ai
“Thức đêm mới biết đêm dài”
Dốc đèo mới biết miệt mài sơn Khê
Mai sau một cõi đi về
Hoàng tuyền chật ních cốt hài sinh linh
Đèo bông nhân ảnh phù sinh
Giàu nghèo, cao thấp phơi mình tha ma
Tan xương, đừng nói thịt da
Đẹp xinh cũng hết, xấu xa chẳng còn
May ra, một tấm lòng son
Treo gương trần thế tâm hồn thanh cao
Sống, thời như thể chiêm bao
Bước qua cửa tử, chiêm bao hết đường
Cho tôi giấc mộng bình thường
Nhân gian phù thế nghề thường thế thôi
Rừng nghiêng núi ngã lưng đồi
Bình thường giấc mộng một đời thế nhân.

Cõi không trung vờn thế giới

Tháng 6 – 2007

Đôi cánh sắt nhắc tầng không bay bổng
Xé khung trời, lao vút giữa mênh mộng
Cõi ngàn mây loáng bạc nổi bênh bồng
Đầy bóng đêm, vấy muôn vì tinh tú

Những vì sao chập chờn, như ngái ngủ
Một cánh bằng thét gió, lộng hư vô
Vũ trụ xoay, cuốn hút tận xa mờ
Ta đi về đâu, chân không chấm đất

Đường không gian, nơi nào làm điểm mốc
Đường thời gian, đánh dấu ở nơi đâu
Nước băng băng, lạng lẽ chảy qua cầu
Hỡi biển khơi, đã ngàn trùng sóng vỗ

Leo ngược dốc, ta băng về vô thi
Xuôi triền đồi, ta quăng đến vô chung
Không nơi nào là điểm chấm cuối cùng

Vẽ một nét vô hình, không ngăn mé

Đi ra ngoài cửa bể
Hỏi lại bến sông mê
Đường nào là lối về
Bóng thời gian rêu phủ

Đôi cánh sắt, đáp xuống rồi, đã tới
Ồ, thì ra trái đất quá nhỏ nhoi
Ta chưa ra, khỏi khí quyển địa cầu
Một sinh thể li ti vờn thế giới.

Đừng hỏi ngày mai !

Tháng 6 – 2007

Xin đừng hỏi ngày mai, rồi sao nữa
Trong cuộc đời đều tự quyết hôm nay
Nhân đã gây, kết quả sẽ hiển bày
Nhanh hay chậm, tùy duyên sinh giao cảm

Xin đừng hỏi ngày mai, rồi sao nữa
Trong cuộc đời, không phải có tự nhiên
Không tức trái, thì cũng bởi tiền khiên
Quá - hiện - tương, đều do ta tạo tác

Xin đừng hỏi ngày mai, rồi sao nữa
Lưới phù sinh lỏng lẻo đã bao hàm
Nên nghĩ suy tường tận trước khi làm
Đừng bôn tẩu, chạy trời sao khỏi nắng

Xin đừng hỏi ngày mai, rồi sao nữa
Nghĩ và làm, cách một khoảng thật xa
Tận tâm lực, chưa được như ý mà
Đường vạch sẵn, có khi còn lạc lối

Xin đừng hỏi ngày mai, rồi sao nữa
Đừng đuổi đeo, cắm mũi, phóng theo lao
Thức không nhận, mà lại hỏi chiêm bao
Người có mắt, nhờ người mù đoán mộng

Sung bao giờ mới rụng
Gió bao giờ mới lay
Không chịu làm mà chỉ nói loay hoay
Càng hý luận, càng tâm viên ý mã

Cây bao lần thay lá
Cội bao lần cằn khô
Đến phút giây đang chui xuống đáy mồ
Lại còn hỏi, ngày mai rồi sao nữa !!!

Khách lữ hành

Tháng 6 – 2007

Ta đứng ngắm trên con đường cô độc
Khách lữ hành lững thững bước chân đi
Cứ bước đi và không nói năng gì
Đường thăm thẳm, không ai chào ai vẫy

Duyên nghiệp nào đã bày nên thế ấy
Căn cội nào đã tạo nên thế ni
Người cứ đi, mà chẳng than vãn chi
Không hơn thiệt, không muộn phiền, ta thán

Đồi heo hút, một mình bên suối cạn
Dưới chân đèo, một bóng vắt sơn khê
Bước thong dong, đâu là nẻo trở về
Khi nào đến, dừng chân, là chỗ tới

Vẽ bức tranh diêm phù treo ba cõi
Dệt bức ảnh hư hao lộng sáu đường
Trông mong manh hơn bọt sóng hơi sương
Tự tan biến không cần hong gió nắng

Tịch băng đêm vắng
Lặng lẽ canh thâu
Người lang thang như một bóng tinh cầu
Đi đi mãi giữa thiên hà vẫn vũ

Hạt bụi nào tích tụ
Hạt bụi nào tan đi
Khách lữ hành như một điểm li ti
Vẫn lững thững trên đường dài thăm thẳm !!!

Vạc rừng khua kẽ lá

Tháng 6 – 2007

Một áng mây ngủ giữa lưng trời
Một vầng trăng lung linh loáng bạc
Óng ánh sợi vàng

Rơi từng tia đở xuống chơi vui
Vạc rừng khua kẽ lá
Gió rừng vọng tiếng hoang vu
Màn đêm mở cửa mịt mù
Trôi về hư vô huyền ảo
Ta đứng một khoảng không gian nào
Ta đứng một khoảng thời gian nào
Góp nhặt bóng dáng hư hao
Tụ tan hình hài cát bụi
Cõi sống hồi sinh
Một tâm hồn biết thờ
Chuyển mạch hiện hình
Máu chảy về tim
Lan đi khắp cùng châu thổ
Áng mây thức dậy bông bênh
Vàng trắng lại ngủ trên ngàn
Mập mờ xa tí những vì sao
Vạc rừng lay động lao chao.

Ta nghe rồi em !

Tháng 6 – 2007

Ta nghe rồi em, tiếng ngày xưa em nói
Ta nghe rồi em, tiếng em gọi hôm nay
Tiếng em gọi những ngày mai
Tiếng gọi hằng nhiên muôn thuở
Một vầng trăng chia đôi hai nửa
Nửa cho ta trên vạn nẻo đường đi
Nửa cho em lưu dấu ngọc tinh kỳ
Không lạc mất giữa muôn trùng điệu hữu
Ta đã có nhau từ vô thi
Ta sẽ có nhau đến vô chung
Cho đến khi vượt thoát điểm cuối cùng
Khép hai nửa, trăng tròn hơn mười sáu
Ta nghe rồi em, cho dù em không nói
Ta nghe rồi em, cho dù em lặng thinh
Một điểm son vẫn còn đó, nguyên trinh
Dù sinh tử đi qua từng dòng sông
Trên đỉnh đôi hy vọng
Trước ngưỡng cửa hợp tan
Vang lên tiếng cung đàn
Kết thành bản trường ca nhân thế
Khi vũ trụ còn hóa đài lân thế
Ta còn nhau nhịp bước tử sinh
Reo lên khúc hát dâng trình

Bảo ngọc minh châu ngời sáng
Như vầng trăng khi tròn khi khuyết
Nhưng ngàn đời vẫn bóng nguyệt lung linh
Ta nghe rồi em, tiếng nói lặng thinh
Ta nghe rồi em, tiếng nói riêng mình.

Em là ai ?

Tháng 6 – 2007

Ta đang đứng giữa đất trời lồng lộng
Ta đang đi giữa vạn hữu phù sinh
Em ở bên ta, như bóng với hình
Trông ngoại cảnh đến – đi, em không nói

Ta bước đi bên bờ lau đá sỏi
Ta bước đi bên cát bụi rêu mờ
Đi giữa đời như trong mộng trong mơ
Em có mặt, không rời ta nửa bước

Ta đi xa, từ kiếp sau qua kiếp trước
Ta đi xa, qua mọi bóng hình hài
Cõi hồng trần, hay diễm ảo thiên thai
Ta vẫn thấy, dù em không hiện lộ

Ta trở về, em chờ ta đầu ngõ
Ta bước đi, em đứng đợi từ lâu
Ta ra đi, trái bao cuộc biển dâu
Bóng dáng em, vẫn ngàn đời nguyên vẹn

Trước biển khổ trần lao vô sóng
Trên dọc đường gió bụi lung linh
Cơ chừng như, ta cô độc một mình
Chợt thấy em, ta không còn quạnh quẽ

Từ ngàn xưa vẫn thế
Cho đến tận mai sau
Em là ai, cho ta hỏi một câu
Em lặng thinh, không bao giờ lên tiếng.

Bảo ngọc trên tay

Tháng 6 – 2007

Đem triết lý gởi lên đời gió hú
Đem luận bàn gởi xuống biển giá băng

Ngay lúc đó, im bật mọi nói năng
Niềm chân thực hiển bày như trăng sáng

Có, thì một điểm vẫn ngàn đời nguyên vẹn
Không, thì vô số vẫn bào ảnh hư hao
Sao đi tìm mộng ảo của chiêm bao
Chân không nhận, lại bày thêm giả tướng

Đã là chơn, thì muôn trùng cộng hưởng
Đã là giả, thì vạn hữu giai không
Ta là ta, vô biên tế tương đồng
Nhận ra rồi, lia ngôn từ biện lý

Hãy nhìn trăng, đừng nhìn vào tay chỉ
Bước về nhà, còn hỏi đường làm chi
Đói ăn, khát uống, đó là cửa huyền vi
Duyên hợp, duyên tan, đứng trên bờ không sắc

Nẻo vô cùng, ngân vang lên tiếng hát
Đường vô chung, trôi khúc nhạc trường ca
Bản lai diện mục, ta vẫn là ta
Thì ngại gì giữa hằng sa thế giới

Cứ sống đi em, đừng có hỏi
Cứ sống đi anh, đừng lo âu
Ta đã có rồi, bảo ngọc minh châu
Mạnh bước đặng trình, bảo ngọc trên tay.

Nét ngọc điểm hằng

Tháng 6 – 2007

Hỏi ai vẽ bước tử sinh
Để cho muôn loại chui mình đi qua
Hỏi ai vẽ cảnh ta bà
Để cho muôn loại trầm kha luân hồi
Nhìn trông nhân ảnh cuộc đời
Ba đường sáu nẻo nổi trôi vô bờ
Ngàn xưa, cũng đã mịt mờ
Ngàn sau cũng thế, đại khờ hồn đau
Tang thương, còn vẽ biển dâu
Hợp tan, còn vẽ nhịp cầu bỏ không
Tử sinh từ độ khơi dòng
Mất còn từ độ phiêu bồng ra đi
Lệ tràn, mòn mấy bờ mi
Khổ đau, mòn mấy vết tì căn khô

Đưa tay gõ cửa hư vô
Rong rêu đổ xuống mịt mờ giá băng
Nâng niu bức ảnh diễm hằng
Giữ gìn nét ngọc trên đường phù sinh
Sắc không còn có tợ hình
Ta còn chơn thể như mình với ta.

Hoa Lá Đơm Cành

Tình thân thương ấy còn ghi dấu
Dù có thể nào, phải không anh
Tôi giữ mãi, nghìn năm cô đọng
Dù mây mưa, hoa lá vẫn đơm cành

Năm 1982

Nỗi niềm còn đó

Trăng lên, nghiêng nửa lưng đời
Mùa thu, mấy lá vàng rơi bên đường
Giữa dòng thác loạn ly hương
Chơi vui tiếng khóc đau thương dậy hồn
Đôi chân những bước dập dồn
Ngày mai, ước vọng có còn gì không
Hôm nay, con nước bênh bồng
Nghe như mộng mị mệnh mông cuối trời
Thuyền đi, đi mãi xa khơi
Lênh đênh bên đậu, cuối trời lênh đênh
Triều dâng, sóng vỗ vang rền
Trăng khuya len lén, nghiêng bên bóng hình
Ngấn sương nhỏ giọt lung linh
Tang thương ập phủ, nặng tình can qua
Buồn trông chiếc lá la đà
Đan tâm đoài đoạn, xót xa sao đành
Trong ta, còn mãi nghe anh
Tìm trong đó nét mong manh kiếp người
Chờ nhau, còn có nụ cười
Một năm chưa được, thì mười năm sau
Thời gian dù có thay màu
Phong trần mây lớp, biển dâu khác gì
Sông xưa bên cũ thăm thì
Tôi đi, nào có ra đi bao giờ
Dòng sông hai ngã đôi bờ
Ngã đi còn đó, ngã chờ còn đây
Chiều tà én liệng truông mây

Hoàng hôn khép cánh nổi này tình kia
Đêm đêm tiếng vạc kêu khuya
Lại thêm tiếng quốc vọng về nước non
Tình quê nào có mất còn
Hồn quê nào có hao mòn thời gian
Nỗi niềm còn đó, mệnh mang !!!

Năm 1982

Nghe từ bản thể

Tôi bình thản giữa cuộc đời dâu biển
Như hiện hữu của nụ cười, và của con tim
Hay không, bóng tối im lìm
Vẫy tay cuốn nhẹ nổi chìm tử sinh
Tử sinh từng cuộc tử sinh
Cuồng si đeo đuổi hư vinh làm gì
Giữa dòng thác loạn trôi đi
Tâm không, tánh rỗng, Tu Di hiện về
Dừng chân, đổ bóng sông mê
Có không, không có, chưa hề có không
Kìa trông em bé mục đồng
Cùng ngư hòa thể bên dòng sông xanh
An nhiên độc biến nhất hành
Đôi bờ bất nhị, đồng thành chân không
Nhìn trông một áng mây hồng
Phù vân, mặc vẫn phải không làm gì
Nhiệm mầu, tự thể huyền vi
Hằng sinh tử mãi, chưa đi bao giờ
Hiện, thời một khắc nguyên sơ
Quá – tương, tỉnh mộng, giấc mơ tuyệt tình
Nghe từ bản thể, nguyên trình
Bờ rêu khép lại, riêng mình thể a !!!

Tháng 01 - 1983

Bay về tổ ấm

Ai hay giữa khung trời
Một cánh chim bay qua
Tìm đâu dấu tích
Mỗi chiều về
Hoàng hôn chưa muốn tắt

Chim vội bay mau
Cuối chân trời biên biệt
Màu xanh thay tím chòm sâu
Đâu là con đường nào
Đâu là thời gian nào
Đâu là không gian nào
Màn đêm buông xuống
Kéo trăng sao
Chim bay về đâu
Một hốc đá
Một khe núi
Một cội cây già
Có phải là tổ ấm
Tổ ấm thật đơn sơ
Chim dù cách xa
Vẫn cố bay về
Cuối trời mỗi cánh
Một mình cô quạnh
Úa màu xanh
Vàng màu tím
Đường còn xa
Đừng gãy cánh
Chim ơi !!!

Tháng 6 – 1983

Tinh sầu vụn vỡ

Tràn nước mắt cho bờ mi tê tái
Ngập thương đau cho cay xé tâm hồn
Gió nào yên dày xéo nỗi thê lương
Mảnh rách nát vá tinh sầu vụn vỡ !

Năm 1983

Đường xưa lối cũ đi về

Cửa chùa mở, lòng hân hoan nở rộ
Ánh đạo vàng hiển lộ, vững niềm tin
Mùi tục lụy, vốn thặng trầm mấy độ
Bóng phù du huyền tượng mãi mê tìm
Chiều buông xuống, tà dương dần tắt hẳn
Thôi hết rồi, ảo vọng giữa trùng khơi

Về đây, đạo lý tuyệt vời
Âm êm cảnh sắc, thanh thoi tâm hồn
Dù một phút, nhưng vô cùng thư thái
Nhứt niệm tâm, nhưng vô ngại không lường
Dù một phút, nhưng muôn ngàn tự tại
Bao diệu kỳ khi khói quyện trầm hương

Về đây, đạo của tình thương
Về đây, mở cửa thanh lương, hỡi người
Về đây, tìm lại nụ cười
Lá tươi thêm thắm, hoa tươi thêm màu
Về đây, thân thiện cho nhau
Tình đời, nghĩa đạo, bớt đau, bớt sầu
Về đây, dưới ánh đạo màu
Đường trường xây đắp nhịp cầu ngàn năm
Lung linh bát ngát trăng rằm
Nâng tay đỡ cánh hoa đàm thơm hương
Trước tòa Điều Ngự Pháp Vương
Chấp tay cầu nguyện muôn phương thấm nhuần
Giã từ muôn kiếp trầm luân
Lên thuyền bát nhã, vượt ngàn bến mê
Đường xưa lối cũ đi về
Trùng trùng hoa tạng đợi chờ từ lâu
Cam lồ pháp nhũ thấm sâu
Muôn phương ân hưởng đạo màu từ bi
Chân chờ lặn lửa mà chi !!!

Năm 1982

Còn đâu tuổi trẻ ngây thơ !

Ngày xưa tôi còn bé
Mẹ đưa tôi tới trường
Ngày xưa tôi còn bé
Mẹ cho tôi tình thương

Ngày xưa tôi còn bé
Không biết giận biết hờn
Ngày xưa tôi còn bé
Ôi lứa tuổi thanh lương

Ngày xưa tôi còn bé
Nào biết mộng biết mơ
Rong chơi cùng bọn trẻ
Ôi, tuổi đẹp ngàn thơ

Châu thân hằng ảnh hiện
Dòng sữa mẹ ngọt ngào
Quê hương đồng cỏ nội
Tắm suối mát trăng sao

Nằm trong nôi tôi khóc
Mẹ âu yếm nâng niu
Hỏi sao con lại khóc
Mẹ ơi, biết nói gì

Những ngày xưa mẹ dạy
Biết sống với tình thương
Là cuộc đời khơi dậy
Như muôn sắc thiên hương

Những ngày xưa mẹ dạy
Uống nước biết nhớ nguồn
Mẹ từ muôn thuở ấy
Là còn mẹ, nghe con

Hôm nay, con xa mẹ
Ôi, nhớ mẹ vô vàn
Đâu còn hoa với lá
Nghe lạnh lạnh tâm can

Đôi chân giờ đã mỏi
Bóng xế kéo chiều tàn
Tuổi thơ còn đâu nữa
Ôi, nhưng nhớ miên man

Cuộc đời hằng biến chuyển
Tôi lơ đãng buồn trông
Mẹ hiền ơi, dịu vợi
Tình thương mãi khơi dòng

Quê hương mãi xanh trong
Lòng tôi mãi chờ mong !!!

Một đêm khuya 1984

Nụ Cười

Nụ cười ẩn hiện trên môi
Nụ cười còn đó, một thời đã qua

Nụ cười chợt thoáng gần xa
Nụ cười kết tụ vòng hoa nhiệm màu.

Tháng 1 - 1983

Mang lại niềm vui

Tôi mang lại niềm vui
Niềm vui cho bé
Niềm vui cho em
Niềm vui cho chị
Niềm vui cho anh
Niềm vui hương thoảng trong lành
Kết tay xây dựng màu xanh ưu đàm.

Năm 1983

Quê hương đâu rồi

Tôi đứng đây
Hơn nửa vòng trái đất
Hồn quê chợt thoáng qua và biến mất
Qua ánh nắng ban mai
Qua sương sa lạnh lạnh
Gió rít từng cơn
Âm thanh của xứ người, sôi động
Tiếng chim hót vọng về
Reo vui trong đời cây, kẽ lá
Hoa sung sướng mỉm cười
Từng em bé đi qua
Nhìn tôi, cười, ngỡ ngác
Mây xuống thấp loáng bạc
Tôi dấu kín trong lòng
Cho tình tự phôi pha
Quê hương đâu rồi ???
Xa ngút ngàn xa !!!

Tháng 10 – 1982

Xây dựng Nhà Lam

Vàng mây bạc lung linh
Ẩn hiện muôn vì tinh tú
Trong bao la vũ trụ
Thâu gồm trong sát na, tích tắc hiện về
Đưa bàn tay nhẹ mân mê

Sắc hương tại ngoại, bỏ đê tại tâm
Dùng đức tuệ phá mê lầm ảo tượng
Đem từ bi gieo rắc cõi diêm phù
Hãy góp lại bàn tay
Của anh
Của chị
Của em
Của tôi
Hương về chân thiện mỹ
Bi trí dũng làm đầu
Hàn gắn chút nhỏ nhoi trong muôn ngàn đố nát
Nở niềm vui trước muôn vạn thương đau
Tự tình, ơi hỡi thương nhau
Xót xa máu lệ, nhuộm màu nát tan
Đuối đeo chi những hoang tàn
Cho nhau sự sống chứa chan tình người
Nói với tuổi hai mươi
Cùng thanh thiếu và mầm non mới lớn
Đây, Đạo vàng hiện lộ
Kìa, đầy đầy biển dâu
Kiến tạo lại tình thương đã mất
Dựng cho nhau sự sống thiên đường
Vén lên khói bạc màn sương
Chân trời mới, mở màu xanh bát ngát
Không hôm qua hạn hẹp
Không hôm nay toi bời
Nâng lấy bàn tay, đừng khép nép
Đi về mở rộng khắp nơi nơi
Hoa Đàm, rục rĩ, ai ơi !!!

15/7 âm lịch Nhâm Tuất 1982
Viết cho GDPTCQ và tổ chức GDPT

Hãy trả lại tôi

Tôi đến đây
Mảnh áo nâu sồng
Đầu trần chân đất
Không có gì
Ngoài hai bàn tay, ôm đạo pháp nâng niu
Tôi đến đây
Không tiền không bạc
Không quyền thế lợi danh
Không tranh giành chức phận
Chỉ mang theo dòng máu nóng Lạc Hồng

Và con tìm từ lượng thương yêu
Tôi đến đây
Vì đồng bào tự nguyện lưu đày
Vì Phật tử một lòng yêu đạo
Vì đàn em thơ đại mỹ miều
Mang ánh đạo vàng gieo rắc
Xây dựng Ưu đàm nở rộ khắp nơi nơi
Không ngại những tham sân cuồng nộ
Không ngại những đấng cay vây bủa
Vì thương những nghiệt ngã nước mắt chan hòa
Vì thương những phong trần tình tự can qua
Tôi muốn bịt tai, để không nghe một lời ô uế
Tôi muốn ngậm lời, để cửa khẩu xanh trong
Tôi muốn lặng yên, như sông sâu biển thê
Tôi quyết bước đi những bước vô cùng
của người Tăng sĩ thông dong
Riêng cá nhân và tự thể
Đâu cần dương thế thị khinh
Giữa đại đồng và vi tế
Đâu cần chiếc bóng hư vinh
Vì quê hương - đạo pháp
Vì lịch sử - dân tộc
Kẻ không nhà đã mang màu hoại sắc
Đồng dục bước đi, đầu trần chân đất
Bước đi từ cõi nhiệm màu
Sá gì bùn nhơ, lau lách
Sá gì hồng trần hỗn tạp
Vẫn ngàn đời, tựa hạt minh châu
Hãy trả lại tôi
Đôi tay trắng trinh nguyên
Vượt tường thành, lâu đài, danh vọng
Hãy trả lại tôi
Một con tim trinh nguyên
Đã bao lần rỉ máu, mang nhiều vết tích thương đau
Cõi từ bi, không vương biển đục trần gian ta thán
Người dân thân, không sờn biển khổ nhân gian nào phiền
Tôi có mặt, cuộc đời vốn đã là trọ quán
Tôi có mặt, đạo pháp vốn tự thể hằng nhiên
Tôi luôn nở mãi nụ cười
Nhân gian còn đó, con người
Trần gian còn đó, thắm tươi Hoa Đàm.

12-01-1983

Bước chân không mỏi

Chót vót tận trời cao
Gió nghiêng qua kẽ lá
Ánh nắng thủng tầng mây
Ôi hương hồn tượng đá

Tiếng chim hót vọng về
Nhớ một buổi ra đi
Nghe hồn ai vẫy gọi
Tựa cung nhạc thâm thì

Bàn tay tôi khép mở
Cánh cửa rộng từ tâm
Nhịp thoáng qua hơi thở
Bát ngát tựa trăng rằm

Còn đâu nữa tháng năm
Thời gian đà đứng lại
Kìa, viễn mộng xa xăm
Quay về trong thực tại
Kìa, vàng dương thư thái
Tôi cất bước ra đi.

15-8-1982

Một lần ra đi

Quê hương
Khung trời yêu dấu
Dung hợp tôi
Vóc dáng con người
Mắt đen
Máu đỏ
Da vàng
Ngàn năm xưa, cũng như ngàn năm sau
Một lần đi
Xa mờ
Mộng mị
Ba mươi năm cuốn trôi
Còn đó
Lặng động tâm tư
Vô thi cáo chung
Tương lai đứng lại
Không thời gian
Không không gian

Ấn lên dấu tích
Cung nhịp yêu thương
Đưa tay phản chiếu nhiệm màu
Rêu mờ đã phủ ngàn năm
Sương sa lạnh
Tuyết rơi đây
Cuộc hành khách lữ xa xăm.

29-8-1983

Ấp ủ niềm tin

Đất lành sao thiếu dư hương
Ai hay vùi vùi tình thương đạo màu
Ươm mơ, ước vọng chìm sâu
Trần gian lặn hụp biển dâu gập ghềnh
Sương mờ, băng giá mông mênh
Quê hương - Đạo pháp, hằng bên cuộc đời.

Năm 1983

Vỗ cánh mênh mông

Mây trời mông mênh
Vụn vỡ chín tầng lồng lộng
Tùng vi tế hiện sinh
Hư vô, hằng hữu bóng hình
Tôi hát bài ca
Cùng chim muông hoa lá
Hòa vào chân không
Nhịp điệu nhiệm màu
Bóng tối chìm sâu
Chìm sâu vào lòng đại thể
Không phân chia ngõ ngách, không, thời
Bởi vì anh
Bởi vì em
Tôi, như hơi thở mong manh
Nhưng vô cùng chân thực
Bởi vì em
Bởi vì tôi
Chưa một lần lặn hụp tử sinh
Còn đó
Mây bay
Đất trời lồng lộng
Tôi đi

Vỗ cánh mênh mông.

Năm 1983

Đừng mê ngủ nữa

Thức dậy đi cho dòng đời thêm hương sắc
Thức dậy đi cho vũ trụ đơm hoa
Cho Mẹ Việt Nam không lệ nhòa mi mắt
Cho giống Lạc Hồng không vạ nẻo chia xa.

Năm 1983

Xây dựng tình người

Ngoài kia mây trắng trời xanh
Tâm tư mời gọi hương lành thoáng qua
Hôm nay đã có ngày qua
Trời xanh mây trắng cho ta hương lành
Kìa xem, vẫn vũ long lanh
Cho em cho chị cho anh trở về
Trở về một khối tình quê
Tha phương đất khách, chưa hề ra đi
Ra đi, mở lối kinh kỳ
Ra đi ôm ấp cũng vì quê hương
Đi qua mấy nẻo đoạn trường
Đi về mấy nhịp yêu thương vẹn toàn
Cố nhiên nước chảy đá mòn
Lửa hồng đốt cháy sắt son rạng ngời
Ra đi, xây dựng cuộc đời
Ra đi, xây dựng tình người Việt Nam.

Năm 1983

Hỏi ai mang nửa vàng trắng !

Tháng 6 – 2007

Hỏi ai mang Nửa Vàng Trắng !
Đi đâu, nhớ rủ chị Hằng theo chơi
Dù cho bốn biển trùng khơi

Hay ngàn sương gió, núi đồi xa xăm
Dù cho biên biệt dặm băng
Thời gian còn đó, tháng năm xa mờ
Vàng Trăng nghiêng bóng đêm mơ
Chị Hằng vẫn nhớ, đợi chờ từ lâu
Sông Ngân, ai bắc nhịp cầu
Lung linh bóng nguyệt, kê đầu gối trắng.

Một Chút Lưu Tình

Tháng 6 - 2007

Vàng trăng nghiêng nửa mái đầu
Nửa in dưới biển, nửa châu trên non
Vàng trăng khi khuyết khi tròn
Hỏi ai lưu giữ nét son ửng hồng
Ra đi, từ thuở hồng hoang
Hương thơm đồng nội, tâm hồn trinh nguyên
Dù cho đập dũa truân chuyên
Không lay bào ảnh đảo điên cuộc đời
Dù cho chìm nổi muôn nơi
Không sờn dấu ngọc, không rời tánh linh
Xưa nay, nguyên vẹn bóng hình
Phong trần gọt dũa, cũng mình với ta
Rong chơi một cõi ta bà
Lửa nung không cháy, sắc pha không tàn
Trần ai, mới quý đá vàng
Ngã nhân, mới quý tâm can tuyệt vời
Dặm ngàn sẵn ánh trăng soi
Đường trường mở lối vạn lời hoan ca
Đi đâu, không phải là nhà
Ở đâu, không phải là ta với mình
Vào ra bao nẻo tử sinh
Ta xin giữ chút lưu tình, thế thôi !!!

Mảnh Trăng Treo

Tháng 6 – 2007

Mảnh trăng treo giữa lưng trời óng ánh
Xuyên khung thêm cửa sổ, đẹp quá chưa
Ta đưa tay, nhẹ vén bức rèm thưa
Nhìn thật kỹ vành trăng reo ánh nguyệt

Mảnh trăng treo, đẹp tự nhiên, diễm tuyệt

Xin mượn lời diễm tả mảnh trăng treo
Chữ nghĩa bay, bay theo gió đưa về
Bút ngập ngừng không lẫn trên trang giấy

Ta gác bút, chặn nguồn cơn của ý
Để cùng trăng thưởng thức nét diễm huyền
Đã vẽ nên bức ảnh đẹp thân tiên
Mà lâu nay, ta chưa từng để ý

Mảnh trăng treo, ôi vô cùng tuyệt mỹ
Vất trên ngàn như nhắn gửi hồn ai
Đêm từng đêm mở lối đến thiên thai
Ôm tinh nguyên rải lên thêm vũ trụ

Rải xuống cõi phiêu bồng đang ngải ngủ
Trong âm êm ru giấc điệp mơ màng
Bỏ quên đi sự kiêu diễm bình an
Vốn sẵn có từ hồng hoang tác tạo

Mảnh trăng treo, đêm từng đêm, nhắn gửi
Tự trên ngàn, soi rọi xuống trần gian
Sống an lành, một cõi sống mệnh mang
Trang trái khắp mọi vành đai thiên thể

Sung sướng quá, lòng nhủ thâm khe kẽ
Kể từ nay, ta sẵn có trăng treo
Sống an nhiên, hồn tịch lặng, trong veo
Dong ruổi mãi trên hành trình miên viễn.

Vành Trăng Treo Đốc Đá

Tháng 6 – 2007

Ta chợt nhớ ngày xưa Hàn Mặc Tử
Mỗi đêm về đau đón ánh trăng soi
Mỗi mùa trăng, con bệnh lại lên ngôi
Nên Mặc Tử, nói đến trăng nhiều nhất

Ôm con bệnh, nhốt trong phòng, cô độc
Từng cơn đau hành hạ thức đêm trường
Đưa mắt ra, đã nhìn thấy ánh trăng
Nhắm mắt lại, bóng nguyệt vờn tâm trí

Mặc Tử với trăng, ôi chao, tội thế
Nên thơ người thốn thức khóc vì trăng
Thả xuống sông, sóng nước đẩy bình bồng

Rải trên ngàn, ánh vàng loang khắp nẻo

Khi thì rao, ai mua trăng, sẽ bán
Khi thì mơ, trăng về, kịp tối nay
Bởi con đau lên tiếng suốt đêm ngày
Nên tình tự ngập tràn trên trang giấy

Mấy năm thôi, mà thơ vẫn ngàn ấy
Con đường về cửa tử, mở sớm hơn
Chứ nếu không, Mạc Tử lấy hết tron
Trong thiên hạ, đâu còn trăng để nói

Thương Mạc Tử, thương đường lên dốc đá
Lầu Ông Hoàng, bóng nguyệt vẫn đôi soi
Thương họ Hàn, thương lắm, họ Hàn ơi
Ta xin vấy trăng ngàn bên dốc đá

Một mình ta, ngàn cây reo kẽ lá
Mượn canh thâu, nói chuyện với đêm trường
Ta muốn nghe hết mọi tiếng đau thương
Để nhân thế không còn ai khóc nữa !!!

Hàn Mạc Tử, đường nào lên dốc đá
Con đường nào dẫn lối bước ta đi
Đi khắp nơi, cho tan hết sầu bi
Ta sẽ vớt vành trăng, treo dốc đá !!!

Ca Vang Đồi Thê Kỷ

Tháng 6 – 2007

Những hàng cây nghiêng nghiêng bên bờ suối
Mỗi ngày lên đổ bóng xuống dòng sông
Nước lãn tãn, đầy sóng, gợn bênh bồng
Gió thoang thoang nhẹ nhàng phơn phớt lá

Hoàng hôn đợi, ánh tà dương chưa ngã
Đêm ngập ngừng, trăng vắt mảnh trời xa
Muỗi vo ve, hòa lẫn tiếng ngân nga
Mọi sinh vật về đêm đồng trời khúc

Thức canh trường, nặng lòng con quốc quốc
Vọng hồn quê, trĩu gánh cái gia gia
Giang là sông, sơn là núi, tụ sơn hà
Căn là gốc, cội là nguồn, thêu cẩm tú

Mở mắt chào đời, nơi chôn nhau cắt rốn
Mảnh hình hài, mang vóc dáng mẹ cha
Từ mẹ cha, ngược lên nữa, ngàn xưa
Ta bắt gặp thuở khơi dòng Tiên Tổ

Cảm ơn nghe, hàng cây bên bờ suối
Cảm ơn nghe, bóng đổ xuống dòng sông
Quốc quốc, gia gia, lòng những dặn lòng
Nghe tiếng gọi, nhớ hồn thiêng non nước

Từng thế hệ trao nhau lần dần bước
Con đường dài reo khúc nhạc quê hương
Hát vang lên trên khắp vạn nẻo đường
Con cháu Việt, giống Rồng Tiên muôn thuở

Cha Long Quân, gỏi đầu, ngàn thương nhớ
Mẹ Âu Cơ, ôm tay, vạn yêu thương
Trăng sáng soi ngàn vạn lý tỏ tường
Chim Hồng Lạc ca vang đời thế kỷ.

Đưa em về quê cũ

Em ra đi trên con đường muôn hướng
Đi loanh quanh trên sáu nẻo phiêu bông
Sống nổi chìm trong ba cõi lông bông
Làm người khách lữ hành lang thang mãi

Em ra đi giữa muôn bờ khổ hải
Em nổi chìm trên vạn bến sông mê
Đeo tiền khiên, mang oán trái, ê chề
Vào cửa tử, ra cửa sinh, thống thiết

Tiếng chuông ngân, vang lên rồi, tỉnh thức
Mộng ba sinh, phe phẩy ngọn gió lừa
Chợt thấy rồi, bóng dáng của ngày xưa
Em cất bước lên đường về quê cũ

Đã từ lâu, mang kiếp người du thủ
Cõi hồng trần, làm viễn khách lang thang
Vẽ rong rêu, treo bức ảnh trần gian
Gom cát bụi, tô bức tranh phù thế

Giọt nước mắt cạn rồi, thôi ngán lệ
Dòng sầu bi khô đọng, hết ngân sương
Em hỏi em, hãy cất bước lên đường

Đường đi đó, đưa em về quê cũ !!!

Tháng 7 – 2007

Hoa Đàm reo nhân thế !

Em trở về căn nhà xa xưa ấy
Em trở về tìm lại bóng dáng xưa
Chốn dương trần đã tàn tạ nắng mưa
Đường khổ ải xát xây bờ lau lách

Đỉnh Linh Sơn, ngân cao muôn tiếng hát
Núi Tu Di, vang vọng vạn lời ca
Con đường nào, em đã bước đi qua
Dòng thời gian, giữ gìn hình bóng cũ

Em ra đi, tự đầu nguồn, vô thi
Khi đất trời, khởi động, thuở hồng hoang
Đến hôm nay, em vẫn thế, trinh nguyên
Như dấu ngọc lung linh, vàng trăng tỏa

Em dừng bước trên con đường thống khổ
Nghe thì thâm nhịp sóng, vỗ sông mê
Đường xưa đâu, kia, một cõi đi về
Em thấy đó, bóng hình xưa muôn thuở

Con đường về, nằm ngay bên đầu ngõ
Căn nhà xưa, em đang sống, là đây
Nhận ra niềm chân thực, hạnh phúc thay
Em mỉm nụ Hoa Đàm, reo nhân thế !!!

Tháng 7 – 2007

Khép Cửa Thiên Thu

Tháng 7 – 2007

Buồn trông mây ngũ trên ngàn
Chim bay mỗi cánh trên đàn về đâu
Buồn trông canh gõ đêm thâu
Trăng treo óng ánh đỉnh đầu sơn khê
Buồn trông lối ngõ đi về
Bước chân mòn mỗi lê thê dặm trường
Buồn trông chiếc lá ẩm sương
Đong đưa trơ cội, vấn vương đeo cành

Buồn trông én liệng loanh quanh
Đông tàn thu héo, xuân xanh mấy mùa
Buồn trông bao ngọn gió lùa
Rong rêu mây lớp được thua lên màu
Buồn trông nước chảy qua cầu
Bèo trôi man mác về đâu giữa dòng
Buồn trông giá buốt đêm đông
Bao giờ nắng hạ, chờ trông ấm lòng
Hắn chưa, mây trắng thông dong
Biết đâu không hương, bênh bồng nổi trôi
Hắn chưa, núi ngủ lưng đồi
Thâm u huyễn hoặc lên ngôi mịt mù
Hắn chưa, biển cả điệp trùng
Đầy xô tan tác, rối tung vô bờ
Vất cho kiệt sức tàn khô
Ép cho cạn lực cơ hồ chưa xong
Rồi đem nước đổ trôi sông
Đổ xơ xác bụi rêu phong hoen mờ
Rồi đem đánh lặn vật vờ
Đẩy đưa né tránh cuộc cờ can qua
Nắng mưa tàn tạ mái nhà
Cột xiêu vách đổ nắng tà phôi sương
Xoáy cho loang lỗ mọi đường
Đá chồng, hòn tảng thê lương điêu tàn
Đuôi theo bóng gió thời gian
Rượt theo ảo ảnh trên đàng lẩn quay
Buồn trông đêm ngủ ban ngày
Đến khi đêm đến loay hoay mịt mù
Buồn trông bóng tối âm u
Gật gù, khép cửa thiên thu rợn hồn.

Chính ta là vũ trụ !

Tháng 7 – 2007

Ta cất bước khi gà chưa gọi sáng
Khi vùng đông còn ngái ngủ yên lành
Khi làn sương còn nhả sợi mong manh
Gội bóng đêm, mơ màng ru giấc điệp

Tiếng éch nhái thỉnh thoảng vang từng chập
Hạc về khuya rỉ rả tiếc đêm dài
Quốc canh trường mồn mỗi tiếng một hai
Khua động tĩnh, rót kỹ canh thăm thẳm

Đèn phố thị lờ mờ nhói, nhấp nháy

Vọng ngàn sao lí nhí gợn, xa mờ
Lâu lâu vang tiếng rú của động cơ
Rồi im bật giữa thình không lỏng lẻo

Vành vũ trụ đen ngòm, không chỗ trống
Ta bước đi, xô bóng tối thâm u
Bóng tối bao quanh, khép lại mịt mù
Nghe xát giữa phong sương thấm lạnh

Ta cất bước, gõ tịch băng cô quạnh
Khua âm vang đánh động thả hư vô
Nghe càn khôn mở cửa tận đáy hồ
Và thúc giục, hồi sinh linh, thức dậy

Ở dương gian, chen trầm kha đưa đẩy
Xuống hoàng tuyền, chông chất ngủ mê say
Rồi bảo rằng, sao con tạo quá tay
Đâu biết được, chính ta là vũ trụ !!!

Khúc nhạc Thần Tiên

Tháng 7 – 2007

Ta bước đi rung rinh vành đai địa
Ta bước đi chấn động cả thiên hà
Từng âm ba xô đẩy mọi âm ba
Làm vũ trụ dẫn ra và lớn mãi

Khi hội tụ, gom vào trong hạt cải
Khi phân kỳ, phổ pháp giới châu sa
Đi với có, thì có cả hằng sa
Đi với không, vo tròn không có một

Khi gói tựa kê đầu trên đỉnh tuyết
Khi vươn vai, đụng chóp núi Tu Di
Duỗi chân ra, thấu địa ngục A Tỳ
Đưa bàn tay, quá ba ngàn thế giới

Hoa vũ trụ, nở trùng trùng duyên khởi
Hoa tâm như, trùn vụn hữu vô biên
Hoa pháp thân, không còn chỗ hậu tiền
Hoa nhị nguyên, kéo hai đầu chung thỉ

Hãy nhìn kia, nẻo tận cùng của ý
Thì hư vô đã bỏ lại sau lưng
Muôn vì sao, còn sắp lớp mấy tầng

Thân hữu hạn, tâm vô cùng là thể

Có nghĩa gì trên dọc đường sinh tử
Có nghĩa gì trong sáu nẻo vào ra
Hoa không gian nhỏ hơn hạt sương pha
Hoa thời gian không đầy trong tích tắc

Hoa thực tại mở phương trời huyễn hoặc
Hoa chân như là tự tánh hằng nhiên
Ta với ta, trôi khúc nhạc thần tiên
Ca hát mãi, không còn đâu biên tế !!!

Em là Vũ Trụ Thần Tiên !

Tháng 7 – 2007

Em hỏi em, có biết không em hỏi !
Mỗi chúng ta, là vũ trụ riêng mình
Mỗi vi sinh, một vũ trụ nguyên trình
Ta riêng ta giữa muôn ngàn sinh thể

Vũ trụ kia, có cái riêng của nó
Trời đất kia, không đá động tới ai
Mỗi hiện sinh là một cõi phương đài
Ta tự sống, đứng, đi, nằm, ngồi, hít, thở

Em riêng em, tự ngàn xưa, vô thỉ
Em riêng em, đến vô tận, ngàn sau
Mỗi tử sinh, chỉ là những nhịp cầu
Em đi mãi trên hành trình bất diệt

Đừng vương sầu trên bài ca thi thiết
Đừng ghen lời khi tình tự đau thương
Em đưa tay, vẽ bức ảnh miên trường
Treo bắt tuyệt giữa rừng tranh nhân thế

Khi thì khóc, đừng để khô dòng lệ
Khi thì cười, đừng để mất niềm vui
Hoa nhân gian, xin trao tặng mọi người
Hoa chân lý, ngát mùi phương thế giới

Sống đi em, xin em đừng có hỏi !
Sống đi em, xin em đừng tìm cầu
Em là em, có bao giờ mất đâu !
Một Vũ Trụ Thần Tiên riêng em đó !

Hành trình bất diệt !

Tháng 7 – 2007

Ta thấy rồi, không ngại gì sinh tử
Ta thấy rồi, không ngại gì hồi luân
Mỗi sắc thân, một móc xích tuần hoàn
Nếu không một, thì ngàn muôn biến mất

Trong diệu hữu, chính ta đây, có mặt
Cuộc tử sinh, tự ta bước vào ra
Không ai cho, không ai lấy kia mà
Đừng phó thác, đổ thừa Thần Sống - Chết

Trong vũ trụ, có ta, không còn mất
Trong hư vô, có ta, một hiện sinh
Chính ta mang hình bóng của riêng mình
Để góp mặt với muôn ngàn tinh thể

Nếu không ta, vũ trụ kia buồn lắm
Nếu không ta, hư vô kia trống trơn
Vậy thì ta có mặt, vẫn còn hơn
Kéo vạn hữu tịch băng, không sự sống

Đã bước đi, có khi gặp ghềnh lán
Có khi băng qua đỉnh dốc núi đèo
Có khi ngồi trên tảng đá cheo leo
Để ca hát tiếng triều dâng sóng vỗ

Khi thì vào nghĩa địa thăm cỏ mộ
Hát vô thường an ủi những hồn ma
Khi thì vào nơi bất hạnh trầm kha
Hát đau thương sẻ chia người thống khổ

Thế, ngại gì sinh tử
Thế, ngại gì khổ đau
Nếu không ta, vũ trụ sẽ biến màu
Hư vô tịch, thì con quay thôi động

Ta bước mãi chan hòa muôn diệu sống
Ta bước đi dòng máu đỏ thêm hồng
Như giọt mưa đem nước đổ về sông
Và sông kia bênh bồng ra cửa biển.

Tiếng khóc nhiệm màu

Tháng 7 – 2007

Khóc đi em, khi trái sầu đã chín
Kéo úa tàn, ùng thối trái tim đau
Khóc đi em, khi nước mắt lên màu
Cho dòng lệ đừng khô nguồn thốn thức

Nếu cuộc đời không trải nhiều bức xúc
Thì trần gian đâu có bãi tang thương
Bản nhạc kia, ai tấu khúc đoạn trường
Trong nhân thế, ai ca bài thống khổ

Hoa có héo, hoa có tàn, xuân về hoa mới nở
Lá có vàng, lá có rụng, thu tím mới thê lương
Rét có căm, lạnh có buốt, mới thấm những mùa đông
Chói có chan, nóng có nồng, mới xót xa hạ nắng

Ta hiểu rồi, môi em, mềm trái đắng
Ta hiểu rồi, mắt em, thấm niềm đau
Hãy khóc đi, tiếng khóc thật nhiệm mầu
Kéo một mai, dễ gì buông tiếng khóc

Em sẽ tiếc, lệ sầu sao biến mất
Vành mi khô, lệ ướt nghẽn đầu rồi
Nên khóc được, sung sướng lắm em ơi
Giọt nước mắt, vơi nguồn cơn than thở

Xin cảm ơn những giọt sầu lệ nhớ
Xin cảm ơn những giọt đắng lệ cay
Em ấm lòng nắm lại đôi bàn tay
Vẽ thành nét dấu yêu bờ mi thắm.

Khúc nhạc tình người

Tháng 7 – 2007

Ta muốn khóc, nhưng nước mắt không chảy
Không phải ta thiếu rung động cuộc đời
Không phải ta khô dòng lệ đầy vơi
Hay trái tim không biết nghe thốn thức

Ta muốn khóc, khi thấm niềm bức xúc
Khi khối đầu, cơn động não đi qua
Nhưng dòng lệ không nhỏ giọt châu sa
Nên đời ta tràn đầy tình thế thái

Hãy lắng nghe nỗi trầm kha khổ ải
Hãy trữu lòng nỗi trầm thống bi thương

Đốt tâm can cho cháy hết đoạn trường
Đề người người khơi bếp hồng sưởi ấm

Không còn chiến tranh và thù hận
Không còn bạo lực và tham tàn
Không còn cay đắng và lầm than
Đường đi tới, nẻo thông thương, mở cửa

Bắc nhịp cầu, Phá Tam Giang, bỏ ngõ
Người với người trao thân thiện hòa vang
Bản trường ca nhân thế khải cung đàn
Reo khúc nhạc tình người chan nhựa sống.

Cảm thương Sư Cô Trí Bửu

*Sau khi dự Lễ nhập quan, siêu độ, thành phục
và lúc 6pm ngày 13-6-Đinh Hợi tại Linh Sơn,
trở về bốn tự và viết để cảm thương Sư Cô Trí Bửu,
thọ thế 76 tuổi, một vị xuất gia viên tịch thứ 2, sau
Sư Cô Diệu Pháp tại tiểu bang này.*

Mười mấy năm xuất gia học Phật
Nương cửa thiền cất bước Tây quy
76 tuổi thọ, rồi chẳng có gì
Hay trăm tuổi hạc, cũng phải buông tay, nhắm mắt
Cách nay hơn tuần, tôi vào thăm Sư Cô trên giường bệnh
Vừa thấy dáng tôi, Cô lồm ngồm ngồi lên, tay chấp hoa sen
Tôi ôn tồn, Cô cứ nằm yên
Cô cảm động, sợ rằng thất lễ
Người bệnh mà Cô, có gì mà thất lễ hay không thất lễ
Học bát kính pháp, kính pháp thâm sâu, kính pháp ở trong tâm
Ứng xử, ngôn từ, đối đãi, chỉ ở ngoài thân
Cô mới an lòng, và Thầy Trò nói chuyện
Cô cho biết,
Thầy Tịnh Đạo từ Melbourne cũng đã thương tình đến viếng
Sư Cô trụ trì Linh Sơn, Chư Ni, thỉnh thoảng ra vô, vừa mới đi về
Cô đọc mấy câu Thầy Tịnh Đạo viết, cho nghe
Tôi han hỏi chuyện gần, chuyện xa, Cô đều nhớ hết
Tôi nhắc Hòa Thượng Bổn Sư, Cô rưng rưng nước mắt
Tôi nhắc Sư Cô Trí Lợi, Cô nói, còn nằm chỗ cũ bạch Thầy
Tôi hỏi các số điện thoại, nếu cần, liên lạc, Cô liền nói ngay
Nào của Hậu, của Phụng, của Tâm, của Vui, của Mỹ
Nhớ niệm Phật nghe Cô,
Căn nhà xưa, nằm trong tâm ý
Nhớ buông xả nghe Cô,
Nơi trở về, nằm chỗ tâm như

Tôi nhắc thêm chuyện hai mươi mấy năm
Khi đó, có một mình Hậu
Rồi lần lượt vượt sóng trùng khơi
Hai bờ đại dương, hai mảnh địa cầu
Chôn quê nhà, đành đoạn chìm sâu
Mẹ con, anh chị em, kẻ trước người sau đoàn tụ
Lìa nơi cất rốn chôn nhau
Lìa xa quê cha, đất tổ
Tự nguyện lưu đây, khách thổ tha phương
Dấu mờ khép kín quê hương
Bờ rêu thấm lạnh nhớ thương lên màu
Quê người không có mưa ngâu
Mà sao thấm cả thịt thau da gầy
Quê người không có mưa bay
Mà sao thấm cả nỗi này tình kia
Dòng sông mấy khúc phân chia
Núi non mấy nẻo xa lìa sơn khê
Thế rồi hôm nay, Cô đã về Tây
Trước Tam Bảo, khói hương trầm lan tỏa
Tiếng chuông ngân, hòa vang theo tiếng mõ
Sau, di ảnh Cô, báo thân nằm ngủ, yên giấc kim quan
Chung quanh đây, pháp lữ, bạn đạo, người thân
Cung tiễn Cô, thương tiếc, ngậm ngùi, lời kinh tiếng kệ
Này, Sư Cô Trí Bửu ơi,
Thân tứ đại vô thường, rồi ai ai cũng thế
Cuộc đời là trọ quán, Thánh – Phạm cũng vậy thôi
Nhìn kia, băng giá lên ngôi
Phong sương tuế nguyệt, núi đồi xanh xanh
Nhìn kia, bốn biển lênh đênh
Chúng sinh lặn hụp, trầm luân vô bờ
Đấng Từ Nghiêm, huệ mạng thâm ân, đạo lý Phật Đà
Thuyền Bát Nhã, bờ giác bến mê, đáo đầu bỉ ngạn
Nhớ ngày nào, chính nơi đây
Có khi Cô chống gậy, chống nạn
Có khi Cô đứng lên, ngồi xuống
Cổ mím lòng, chịu đựng, nghe đau
Còn hôm nay, Cô an nhiên về cõi nhiệm màu
Bạn đạo bụi ngùi, hiếu quyến vành khăn thấm lệ
Tiếng Mẫu Thân, chìm sâu trong nỗi nhớ
Tiếng Mẫu Từ, thầm khóc trong niềm thương
Mùa Vu Lan đến rồi, lạnh lạnh thê lương
Xin chấp đôi bàn tay, tròn đầy Hiếu Hạnh
Đây bát cơm đây, con hiền cháu thảo
Đây tám chân thành, nặng nghĩa tứ ân
76 năm, một cuộc đời, trả lại phù vân
Năm tro tàn, lưu dấu tích, sinh thành cốt nhục

Mùa đông lạnh, mưa bay lất phất
Mỗi đêm về, ủ dột mùi sương
Nghe lòng, nát cõi tình thương
Từ nay, hai tiếng Song Đường còn đâu
Biển dâu xanh ngát một màu
Cháu con đứng lại bên cầu từ ly
Nhớ thương gởi bên sầu bi
Hiếu ân gởi bên tư nghĩ thiên thu
Cô đi đi, cõi nhiệm màu thanh thoát
Chôn hồng trần, trả huyễn ảo, hoàn chơn
Hôm nay, đang độ trăng tròn
Còn trăng mười sáu, lối mòn dặm băng
Phật ân vi diệu thường hằng
Mười phương tỏa rạng pháp âm nhiệm màu.

Sóng vỗ đôi bờ

Tháng 7 – 2007

Hai bờ đại dương
Hai mảnh tinh cầu
Một cõi quê nhà, đành đoạn chìm sâu
Đâu rồi, nơi cắt rốn chôn nhau
Đâu rồi, nơi quê cha đất tổ
Mang thân phận, tha phương khách thổ
Kiếp lưu đày, mờ mịt trùng khơi
Quê cha, lời nói nghẹn lời
Đất mẹ, se thắt da môi tóc sương
Dấu mờ, khép kín quê hương
Bờ rêu thắm lạnh, nhớ thương lên màu
Xa xa nhìn mấy nhịp cầu
Biển khơi sóng vỗ, chìm sâu muôn trùng
10 năm, chưa có điểm cuối cùng
20 năm, chưa băng qua điểm mốc
30 năm, thuyền viễn xứ vẫn phiêu du
Mỗi năm, qua một mùa thu
Ba mươi năm đã mấy thu lá vàng
Lá nào theo gió bay ngang
Lá nào vùi dập bên đàng rêu xanh
Tâm can vướng nhện tơ mảnh
Đoạn trường mấy khúc treo cành tàn khô
Hồn ai thôn thức dưới mồ
Hồn ai khắc khoải trên bờ ly tan
Đường kia, kinh tuyến băng ngang
Đường này, vĩ tuyến bể bàng biển dâu
Quê người không có mưa ngẫu

Mà sao thấm cả thịt thau da gầy
Quê người không có mưa bay
Mà sao thấm cả nỗi này tình kia
Dòng sông mấy khúc phân chia
Núi non mấy nẻo xa lìa sơn khê
Còn đâu là lối đi về
Còn đâu là lối lê thê dặm trường
Tiếng quê hương, gọi lên đồi gió hú
Tiếng tự tình, gọi xuống hồ tịch băng
Bóng thời gian mờ sương gió rêu phong
Bóng không gian giữa đôi bờ sóng vỗ.

Màu Hoa trắng trắng phủ dày ! *Tháng 7 – 2007*

Mẹ ơi mẹ, tiếng mẹ hiền còn đâu nữa
Bóng mẫu từ, hương thờ nhả khói mờ sương
Mẹ đi đâu trên khúc rẽ vô thường
Con tìm mẹ giữa ngàn dâu xanh biếc

Con tìm mẹ bên dòng sông ly biệt
Nghe lạnh lòng Cầu Ai Tử ngân vang
Sông phân ly, còn gặp nhau qua lối băng ngang
Dòng sinh tử, vĩnh viễn giữa đôi bờ sóng vỗ

Quán trọ của cuộc đời, xưa nay là thế
Ai tạo nên chiếc quán trọ mà chi
Chỉ một lần, Mẹ cất bước ra đi
Là đi mãi, không bao giờ trở lại

Vành tang Mẹ, biết bao lần thấm lệ
Mảnh khăn xô, biết mấy lớp thê lương
Tiếng mẫu từ, đổ xuống bến tình thương
Tiếng mẹ yêu, trôi bờ sông ly cách

Mùa đông lạnh, mưa bay lát phát
Mỗi đêm về, ủ dột mùi sương
Nghe lòng nát cõi tình thương
Nhiều khi thổn thức canh trường mẹ ơi

Con tìm mẹ leo đồi gió hú
Đỉnh đơn côi vò vỹ sơn khê
Biển Đông sóng vỗ xô bờ
Con đi tìm mẹ, mịt mờ bụi bay
Còn đâu tình mẹ đọng đây

Màu hoa trắng trắng phủ dày thiên thu.

Nâng vành tang trắng

Tháng 7 – 2007

Mẹ ơi mẹ,
Lục thân quyến thuộc còn đây, nhưng mà sao trầm lắng
Mẹ ơi mẹ,
Con hiền cháu thảo còn đây, nhưng mà sao lặng thinh
Còn mẹ thì nằm yên, nằm chỉ một mình
Nhắm mắt lại, không bao giờ mở nữa
Còn đâu nữa, bóng mẹ hiền muôn thuở
Còn đâu nữa, tình thương mẹ thiêng liêng
Con nhìn mẹ mà nước mắt rung rung
Cuộn thành dòng, hai hàng, lăn trên má
Gió lay động thì thâm khuya kẽ lá
Sao lưa thưa ủ dột khóc trắng vàng
Mẹ đã đi xa, cánh nọan mây ngàn
Thế gian, trả lại trần gian cho đời
Mẹ về một cõi xa xôi
Giã từ nhân ảnh lữ bời phù sinh
Mẹ về một cõi vô tình
Lắng nghe tiếng gọi một mình thiên thu
Con tìm mẹ trong đêm mờ tăm tối
Bóng đơn côi, đom đóm thấp canh trường
Vành áo nào thấm đượm ướt ngân sương
Chan giọt lệ đầy vơi mòn mi mắt
Khói quện trầm hương, vẽ hai chữ vô thường, nghi ngút
Chiếc cầu hợp tan, gãy một nhịp Ái Tử, biệt ly
Trăm năm còn lại được gì
Bờ dâu thăm thẳm, xanh rì trăm năm
Nói chi đến nữa ngàn năm
Bên thềm băng giá lạnh căm xa mờ
Mẹ ơi, như một giấc mơ
Đêm đêm tỉnh mộng, vật vờ hồn đau
Mẹ ơi, chuông mõ kinh cầu
Nâng vành tang trắng trên đầu rụng rơi.

Mẹ đi, lối cỏ hoa cài !

Tháng 7 – 2007

Mẹ tôi khép cửa trần gian
Tôi đi tìm mẹ trên đàng đơn côi

Mẹ tôi khép lại cuộc đời
Tôi đi tìm mẹ, chơi vui muôn trùng
Mẹ tôi khép chữ vô chung
Tôi đi tìm mẹ tận cùng hôn đau
Mẹ ơi, bãi biển nương dâu
Ngàn năm hoang lạnh khối sầu thiên thu
Lá vàng rụng mây mùa thu
Còn bao chiếc lá ngàn thu lá vàng
Dòng sông mấy khúc băng ngang
Để cho sóng vỗ trường giang mịt mờ
Đâu là bờ vô thí
Đâu là bến vô chung
Cõi trần gian mộng mị
Cõi màu nhiệm vô cùng
Hai bờ mi nâng nặng
Nghẹn ngào rơi giọt đắng
Đội vành khăn tang trắng
Thổ thức đếm giọt cay
Con tìm mẹ đến suốt đời, quên thương, gởi nhớ
Con tìm mẹ đến suốt đời, quên nhớ, gởi thương
Hương thờ nhả khói mờ sương
Từ ly mẫu tử trên đường đơn côi
Âm vang không nói nên lời
Mẹ hiền khuất bóng suốt đời bơ vơ
Dòng sông xưa, thôi rồi, xin dừng chuyến
Bến đò ngang, thôi nhé, rẽ đôi bờ
Mẹ đi, sương khói hương mờ
Con về thầm khóc giấc mơ đêm dài
Mẹ đi, biết thưở nào phai
Con về, lối cỏ hoa cài thiên thu.

Đóa Hoa Song Đường

Tháng 7 – 2007

*Viết nhân Mùa Hội Vu Lan Đình Hội – 2007 đang đến
để chia sẻ những ai không còn cha mẹ,
và nhắc nhở những ai còn cha mẹ trong đời.
(Hoa Song Đường, theo tôi, là bất cứ đóa hoa nào
khi người con với tấm lòng thành dâng đóa hoa đó
lên cho Cha Mẹ).*

Tiết tháng Bảy, mưa ngâu lạnh giá
Hội Vu Lan, cháu thảo con hiền

Ôi Mùa Hiếu Hạnh thiêng liêng
Bông hồng, bông trắng, trên viền áo ai
Gần nhẹ nhẹ, hoa cài lệ thấm
Tạo thành màu hoa đáng không tên
Mẹ Cha, ngủ dưới hoàng tuyền
Cho con lạc lõng giữa miền trần gian
Mỗi một năm, Vu Lan lại đến
Biết làm sao trọn vẹn hiếu ân
Hoa này là của mẫu thân
Còn bông hoa của phụ thân đâu rồi
Hoa Song Đường ghen lời không nói
Một bông hoa tên gọi là hai
Không tên, mà chính hoa cài
Cánh hoa lạnh lạnh đêm dài ngán sương
Cánh hoa này, mẹ thương com áo
Cánh hoa kia, dưỡng giáo công cha
Nắng mưa ử dột mái nhà
Bốn mùa sương gió lệ nhòa song thân
Vẽ bốn chữ thâm ân nghĩa nặng
Cắt một nơi sâu thẳm tâm hồn
Tôn thờ thành kính vẹn toàn
Đáp đền muôn thuở, không cần luận suy
Theo ánh Đạo Từ Bi thấm nhuận
Bóng Từ Quang trùm chấn muôn phương
Đóa hoa cao cả Song Đường
Dâng Mùa Hiếu Hạnh, không lường thâm sâu
Tam đồ khổ, bắc cầu bỉ ngạn
Cứu đảo huyền, Thắng Hội Vu Lan
Trên thời đèn nghĩa Tứ Ân
Dưới thời đáp cả hàm linh muôn loài
Vu Lan - Hiếu Hạnh ai ơi
Hoa Song Đường đó, người người nhớ ghi.

Một Đóa Song Đường

Tháng 7 – 2007

Hai tay nâng một cành hoa
Chí thành dâng hiến Mẹ Cha tỏ tường
Nói rằng Một Đóa Song Đường
Công cha nghĩa mẹ không lường thâm sâu
Dù cho gian khổ dải dầu
Cũng không đền đáp cơ câu mẹ cha
Công cha, núi thẳm thua xa
Nghĩa mẹ, biển lớn những là thẳm đâu
Công cha, đội mãi trên đầu

Nghĩa mẹ, thờ mãi, sông sâu không bằng
Đóa Song Đường ấy em mang
Không hoa nào của trần gian sánh cùng
Đóa Song Đường ấy mệnh mông
Không màu không sắc lượng dung tương đồng
Dù cho màu sắc diêu bông
Hay màu hoa trắng hoa hồng nắng mai
Trắng hồng rồi cũng nhạt phai
Song Đường một đóa hoa cài thiên thu
Chín, chưa thể vẹn thành mười
Một, chưa thể sánh, còn mười, những là
Phụ thân, núi Thái, thua xa
Mẫu thân, biển Thái, sương pha đầu cành
Này em, này chị, này anh
Song Đường một đóa thiên thanh muôn đời
Dù cho sắc thắm hoa cười
Song Đường một đóa tuyệt vời ngàn năm.

Song Đường, Một Đóa Không Tên *Tháng 7 – 2007*

Sắc thắm muôn hoa là sắc hoa trời đất
Xuân hạ thu đông là biến chuyển bốn mùa
Cần khôn kia, không thể sánh Ông Cha
Trời đất kia, không thể so Đức Mẹ
Ngày Mẹ mất, đất trời sụp đổ
Ngày Cha đi, vũ trụ ngửa nghiêng
Công cha nghĩa mẹ thiêng liêng
Cho con gởi khắp mọi miền đơn côi
Công cha nghĩa mẹ tuyệt vời
Cho con ghi nhớ trọn đời không quên
Vũ trụ kia, một cõi mông mênh
Trời đất kia, lặng thinh trống rỗng
Còn tình mẹ, đong đầy, không chỗ trống
Còn ơn cha, chan chứa, không chỗ dư
Vũ trụ kia, một cõi thái hư
Trời đất kia, khi nghiêng khi ngửa
Ân của cha, ân cao muôn thuở
Đức của mẹ, đức rộng muôn đời
Trăm năm cũng chẳng chút vơi
Ngàn năm cũng chẳng một lời thiệt hơn
Cần khôn, thành, trụ, hoại, không
Đất trời xoay chuyển hao mòn thời gian
Công cha, nào nghĩa bạc vàng
Đức mẹ, nào nghĩa kim hoàng bụi lau

Hoa nào rồi cũng phai màu
Sánh sao một đóa minh châu Song Đường
Dù đi muôn hướng ngàn phương
Dù đi trên khắp nẻo đường trần gian
Sao còn mờ, trăng vàng còn ngại
Đèn còn lu, đèn tỏ dỗi soi
Tám Gương, khi trong khi đục, đôi đời
Đóa Hoa Song Đường thi chung bất biến
Xin tặng em một bông hoa, không tên không tuổi
Xin tặng anh một bông hoa, không tuổi không tên
Đóa Hoa Song Đường, vi diệu thên thên
Tan tất cả nỗi quên,
Chỉ còn trong nỗi nhớ !!!

Bài Ca Hay Nhất

Tháng 7 – 2007

Tôi hát mãi bài ca dâng Mẹ
Tôi hát mãi bài ca dâng Cha
Công ơn Cha, dù ngàn năm cũng không phai
Công đức Mẹ, dù ngàn năm, cũng không đổi

Trong cuộc đời nếu ai có hỏi
Thương yêu ai cao nhất trong đời
Em đáp liền, không do dự, em ơi
Tình thương cao quý nhất, xin dành cho cha mẹ

Tôi hát mãi bài ca dâng Mẹ
Tôi hát mãi bài ca dâng Cha
Núi Thái Sơn, mờ sương khói quan hà
Biển Thái Bình, gập ghềnh vang sóng vỗ

Công ơn Cha, một đời gian khổ
Công đức Mẹ, một kiếp cho con
Tình Cha Mẹ, đẹp lắm, em thấy không
Em hãy cùng tôi, hát ca muôn ngàn tiếng hát

Tiếng hát đó, cao hơn núi Thái
Lời ca kia, sâu hơn biển Đông
Tiếng hát mẹ cha, không cần nhạc, không cần đờn
Nếu không hát được
Thì trên cuộc đời này
Không còn một bài ca nào, em hát nữa

Em hát lên bài ca dâng Mẹ

Em hát lên bài ca dâng Cha
Hát tự con tim,
Hát tự tấm lòng
Bài ca hay nhất, trong mọi bài ca nhân thế.

Xin dành cho Cha Mẹ

Tháng 7 – 2007

Trong cuộc đời này
nếu có ngôn từ nào đẹp nhất
tôi xin dành cho Mẹ
Trong cuộc đời này
nếu có ngôn từ nào đẹp nhất
tôi xin dành cho Cha
Tiếng thương yêu Mẹ, không cần nói ra
Tiếng thương yêu Cha, không cần trau chuốt
Tình thương Mẹ, tôi không cần hoa lá
Tình thương Cha, tôi không cần phết sơn
Dù ngàn năm, cũng chẳng hao mòn
Chớ đừng nói, một đời này, làm sao sánh
Tôi có nghe, “Công Cha như núi Thái Sơn”
Tôi có nghe, “Lòng Mẹ, như biển Thái Bình”
Núi Thái Sơn kia, còn đèo heo hút gió
Biển Thái Bình kia, còn sóng vỗ triều dâng
Ơn Mẹ Cha, vượt vũ trụ cao ngàn
Nghĩa Sinh Thành, phủ muôn ngàn thiên thể
Nên trong cuộc đời này,
Chữ nào đẹp nhất, tôi xin dành cho Mẹ
Chữ nào đẹp nhất, tôi xin dành cho Cha
Dù gió ngàn bay, dù lá rụng la đà
Tôi vẫn nói, công đức sinh thành
Hai tiếng Mẹ Cha, là nhất
Khi nào, không còn trời đất
Khi nào, không còn vũ trụ lăn quay
Khi nào, không còn tôi, thì lúc đó hẳn hay
Ngay cả hai chữ vô thi vô chung
Cũng không sánh được chữ Song Đường cao cả.

Tiếng nói Không Cha

Tháng 7 – 2007

Từ ngày tôi mất cha, như nhà không có nóc
Gót tôi sỏi đá phong trần, đâu còn gót đỏ như son
Cát bụi phù sa, không còn bóng cả che thân

Đọc đường sương gió, không còn tựa nương ấm lạnh

Cha ơi Cha, đường trần gian, con đường nào phải tránh
Đường thế nhân, con đường nào phải đi
Con đường nào, không làm hổ tông ti
Con đường nào, không làm đau thất tổ

Cha ơi Cha, sống trong đời, con không ngại gì gian khó
Vào trường đời, con không ngại gì đắng cay
Nghĩ đến Cha, thỉnh thoảng con nghe ngọn gió heo may
Nghe cô độc giữa đời cao gió hú

Có khi, con nhìn mây trời vẫn vũ
Có khi, con nhìn sóng vỗ triều dâng
Nhân ảnh kia, ai vẽ nét phù vân
Tang thương này, ai be bờ dâu thắm

Chống đôi tay, đỡ bờ hòn trong trái đắng
Dẫm đôi chân, mòn sỏi đá phết rong rêu
Và con nghe thấm thía tiếng nhiều điều
Hồn dân tộc, lộng hồn thiêng sông núi

Đường đi chưa mỏi
Bóng xế chưa tàn
Con sẽ đi, từ vĩ tuyến giảng ngang
Và đi hết giữa hoành – tung trụ vũ.

Mẹ còn đây mãi mãi !

Tháng 7 – 2007

Tiếng thưa Mẹ, hết rồi, không nói nữa
Kể từ ngày Mẹ đã bỏ con đi
Quán trọ trần gian, tử biệt sinh ly
Cung nhịp vô thường, dặm ngàn soi bóng

Tiếng Mẹ ơi, dấu đáy lòng thăm thẳm
Hỡi vô thường, ai vẽ nét phù vân
Để mẹ tôi, về một cõi xa xăm
Tôi còn lại, áng hương thờ nhà khói

Tiếng Mẹ ơi, thỉnh thoảng con vẫn gọi
Vào những khuya, chìm đắm nẻo tâm tư
Biết Mẹ đi, đi biệt xa rồi
Hình ảnh Mẹ vẫn còn đây muôn thuở

Ngay những khi Mẹ nhìn con, không nói

Ngay những khi Mẹ nhịp nhịp roi đau
Tôi lén nhìn trong mắt Mẹ thật sâu
Tôi chưa khóc, nhưng Mẹ tôi đã khóc

Mùa Hiếu Hạnh, một mình nghe cô độc
Khóc trong lòng, nói hai tiếng, Mẹ ơi
Dù biết rằng không còn Mẹ trong đời
Hình ảnh Mẹ, ngàn đời, con không mất

Chấp tay nguyên, khói hương trầm nghi ngút
Cõi nhiệm mầu, xin hồn Mẹ chứng tri
Từ thăm sâu, con nghe tiếng thăm thì
Mẹ còn đây, còn trong con mãi mãi.

Một mình chưa thỏa, là hai !

Tháng 8 – 2007

Một mình, mới lăm cuu mang
Hai mình, nhắm mắt, một đàng mà đi
Nếu không, nhân nghĩa còn gì
Tan hoang đến cả đường đi lối về
Không mang cái nợ riêng tư
Mà mang cái nợ trăm bề trần gian
Không cầu hưởng thụ, an nhàn
Mà trèo núi thăm, ngắm ngàn sơn khê
Cảm cơ những nỗi ê chề
Sẻ chia những cảnh nẻo phù sinh
Nào kia nghiệt ngã điêu linh
Nào đây thán oán, dân tình xót xa
Khi thời, dính dự can qua
Khi không, toi tấp trăm kha nghẽn đường
Biết bao cay đắng nhiều nhưong
Biết bao rách nát tang thương não lòng
Lên non đeo đá đeo bông
Xuống biển kéo cát sóng lòng trùng khơi
Một mình, chưa thỏa cuộc đời
Hai mình, một gánh chia đôi sao cùng !

Những lời Mẹ Thương

Tháng 8 – 2007

“Mẹ già như chuỗi ba hương
Như xôi nếp một như đường mía lau”
Tắm lòng biển rộng sông sâu
Tình thương chan chứa một màu thanh lương

Mẹ già dãi nắng dầm sương
Tâm can pha đắng đoạn trường pha cay
Miễn sao con cháu vui vầy
Da môi tóc bạc héo gầy cũng cam
Mẹ là mây sắc hương ngàn
Thương con như nước trường giang xô bờ
Mẹ là nét ngọc ươm mơ
Không còn chữ nghĩa tôn thờ mẹ ơi
Viết cho phủ cả đất trời
Không sao diễn tả hết lời mẹ thương
“Mẹ là hoa, mẹ là hương
Mẹ là nguồn cội tình thương nhiệm màu”
Cho con từ thuở ban đầu
Đến khi khôn lớn nhuộm màu trần gian
Thương con không tiếng thở than
Thương con từng bước trên đường con đi
Mẹ là hình ảnh tuyệt kỳ
Bức tranh tuyệt mỹ, vần thi tuyệt vời
Cầu cho mẹ sống suốt đời
Cho con nói mãi những lời mẹ thương.

Còn Mẹ là còn tất cả !

Tháng 8 – 2007

Diễm phúc nhất trong đời
Cho những ai còn có mẹ
Bất hạnh nhất trong đời
Cho những ai không còn mẹ
Dù tuổi yếu già
Mẹ không làm gì cho em
Mẹ không làm gì cho chị
Mẹ không làm gì cho anh
Nhưng chỉ cần, mẹ còn đó
Là còn tất cả
Còn tình thương của mẹ bao la
Còn cặp mắt mẹ hiền chan chứa
Còn bàn tay âu yếm vỗ về
Còn đôi mắt nhìn em lệ ứa
Mỗi khi em vấp ngã
Hay bị đập dũa tang thương trước mọi nẻo trường đời
Trời đất kia, không đủ nói lên tình mẹ
Vũ trụ kia, không đủ chứa tình mẹ
Sông có sâu, không sâu hơn lòng mẹ
Biển có rộng, không rộng hơn lòng mẹ
Trăng sao kia lấp lánh cả bầu trời

Không tràn ngập, bằng tình mẹ yêu thương
Huống chi một đóa bông hồng
Hay một bông hoa màu đỏ
Đó chỉ là hình ảnh tượng trưng
Thật thế nghe em
Nếu một ngày kia mẹ mất
Em sẽ thấy bầu trời sụp đổ
Em sẽ thấy vũ trụ ngửa nghiêng
Dù cho một rừng bông hồng,
sẽ biến thành một rừng bông trắng
Dù cho một biển bông đỏ,
sẽ biến thành biển lệ chứa chan
Em đứng trên bờ ly biệt
Bờ này sóng biếc xô bờ
Bờ kia sóng bạc ly tan
Mắt em nhìn chôn xa mờ
Để tìm hình ảnh mẹ hiền còn đâu đó
Lòng em chìm đắm thật sâu
Để tìm hình ảnh mẹ hiền ẩn hiện nơi đâu
Lúc đó, em sẽ thấm niềm đau
Trong cuộc đời,
Không có niềm đau nào bằng niềm đau mất mẹ
Trong cuộc đời,
Không có nước mắt nào
Bằng nước mắt vo tròn khô đọng vành mi
Thì thầm hai tiếng : Mẹ Oi !
Cho nên, còn có mẹ trong đời
Em hãy sung sướng lên đi !
Chị hãy sung sướng lên đi !
Và, Anh hãy sung sướng lên đi !

Công cha, một tiếng, một đời ! *Tháng 8 – 2007*

Em biết tại sao có câu
“Công cha như núi Thái Sơn”
Em biết tại sao có câu
“Còn cha, gót đỏ như son”
Và Em biết tại sao lại có câu
“Con có cha, như nhà có nóc”
Cha em đó, mồ hôi nước mắt
Cha em đó, chan nắng đổ mưa
Cha em đó, chân tay sần sùi
Đánh đổi một đời, gian khổ vì em
Nếu em có gì, cha em trầm ngâm không nói

Nếu em có gì, cha em se thất tâm can
Em có biết không, cha em đứt ruột đứt gan
Nặng trĩu khối đầu
Đá tảng hòn chồng cao như núi Thái
Gánh vác phong trần, chống đỡ cho em
Dù không buông những tiếng yếu mềm
Nhưng lòng cha chan nước mắt
Đó chính là như nhà có nóc
Che cho em, không nắng không mưa
Che cho em, sóng cả gió lùa
Khôn lớn trưởng thành. để đi vào trường đời
Từng bước em đi, gót đỏ như son
Mẹ, có vai trò của mẹ
Cha, có vị trí của cha
Vị trí đó, không cần nói ra
Cứng hơn đá, vững hơn đồng
Dùng chữ nghĩa yếu mềm
Thì làm sao diễn tả
Những thành bại nhục vinh trong đời
Cha cho em tất cả
Những nhiều khô cay đắng trong đời
Cha chống đỡ cho em
Em chỉ nói một câu
“Công cha như núi Thái Sơn”
Em chỉ nói một câu
“Còn cha, gót đỏ như son”
Một tiếng phụ thân
Một tiếng từ nghiêm
Như thế đủ rồi
Không cần ngôn từ nào nữa
Phải nhớ nghe em
Một tiếng, một đời, gian khổ, công cha !!!
